

Cu ocazia sosirii primăverii, vă doare să aveți parte de multe zâmbete, bucurii și sănătate!

Cu stimă,

primarul Municipiului Roșiori de Vede,
ec. Valerică-Gheorghe CÎRCIUMARU

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA MUNICIPALĂ DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Fondat 1935. Seria nouă. ISSN 1454 - 198X

ANUL 26, NR. 666, FEBRUARIE 2023

Editorial

Un gând pios ...

Aș fi vrut să scriu în editorialul acestei luni despre cele două sărbători ale iubirii: *Dragobetele* și *Ziua Sfântului Valentin*. Aș fi dorit să scriu despre ghiociei smeriți, ce așteaptă cu capetele plecate, ca într-o rugă, să treacă iarna cu gerul și acoperământul ei de zăpadă, dar și despre renașterea naturii, și, odată cu ea, renașterea speranței de mai bine în sufletele noastre. Cel mai mult, mi-ar fi plăcut să consemnez instaurarea păcii, prin încheierea, în urma unor negocieri, a războiului dintre Rusia și Ucraina, exact la un an de la declanșarea acestuia...

Dar n-a fost să fie așa, fiindcă alte ne cazuri încearcă omenirea, și, ca om, nu poți rămâne indiferent la suferințele semenilor...!

Terra noastră, care ne suportă de milioane de ani, s-a zvârcolit tare rău, la granița dintre Turcia și Siria, în dimineața zilei de 6 februarie, producând un seism cu o magnitudine de 7,8 grade pe scara Richter, urmat de replici, unele chiar de 7,5 grade, pe o suprafață de 300 de km, de-a lungul zonei de falie care s-a rupt în sudul Turciei și vestul Siriei.

Pământul parcă nu ne mai rabdă, dar, din păcate, victimele sunt ființe nevinovate, aflate în acel moment (ora 4 și 17 minute, ora locală) în casele lor, dormind sau pregătindu-se pentru o nouă zi de muncă...

Privim la televizor imaginile dezastrului care, evident, ne afectează emoțional. Sunt imagini reale, nu desprinse dintr-un film, închipuirii ale unui regizor dornic de un Oscar.

Mi-au rămas sedimentate în memorie gesturi și fapte care m-au marcat: un tată ținând de mână pe fiica sa decedată; un noul-născut scos din trupul mamei moarte sub dărâmturi; doi frați (băiat și fată) salvați după aproape douăzeci și patru de ore de așteptare, cu speranța că cineva îi va auzi, băiatul protejând capul surorii sale și încurajând-o, convins parcă de faptul că frate înseamnă un singur suflet în două trupuri...

Tragedia din Turcia, care ne-a amintit (celor mai în vârstă) de cutremurul din seara zilei de 4 martie, 1977, din România, ar trebui să ne facă să prețuim mai mult viața noastră și a celorlalți, să nu ne războim între noi, din varii motive, mai mult sau mai puțin întemeiate, și, mai ales, să nu ne plângem pentru lucruri de nimic. Fiindcă ne plângem de traiul nostru, suntem nemulțumiți, cerem mai mult și neglijăm ceea ce avem. Solidaritatea, empatia, iubirea între noi, pentru a face față adevăraților dușmani, văzuți sau nevăzuți, trebuie să fie principala noastră grijă...

Un gând pios pentru zecile de mii de vieți curmate și trimise în eternitate, într-un răstimp atât de scurt!

Domnița NEAGA

Primul general parașutist din istoria militară a României: General Maior Grigore Baștan

În 1922, s-a născut, într-un sat din Basarabia, Grigore Baștan. A luptat pe fronturile celui de-Al Doilea Război Mondial într-o unitate de parașutiști, instruit fiind de însăși Smaranda Brăescu. După terminarea războiului, când arma parașutiștilor a fost desființată, la „sugestia” sovieticilor, a militat pentru reînființarea acesteia, ceea ce a și reușit, după 1950 devenind comandant al primei unități postbelice de specialitate. A avansat pe toate treptele ierarhiei militare, de la copil de trupă la general, fiind primul din armata română. A stabilit un record național de înălțime pentru saltul cu parașuta și a inventat două tipuri de parașută, principală și de siguranță, care au fost introduse în serviciu și sunt folosite de zeci de ani de către militarii români. A fost un comandant competent și iubit de militarii din subordine, care, după zeci de ani de la plecarea lui la regimentul de dincolo de nori, încă și-l amintesc cu mult drag.

În 1947, Grigore Baștan a fost mutat, la ordin, în Roșiori de Vede. Aici și-a întemeiat familia, devenind, pentru câțiva ani, roșiorean.

În 2023, la 25 ianuarie, Muzeul Municipal de Istorie „Petre Voivozeanu” a organizat, în colaborare cu Fundația „General Maior Grigore Baștan”, un simpozion menit să marcheze 101 ani de la venirea pe lume a lui Grigore Baștan, dar și să readucă în memoria roșiorenilor personalitatea unui om care a fost, o vreme, unul dintre ei.

Organizarea simpozionului a fost o dovadă în plus că Roșiori de Vede și familia generalului Baștan au o legătură reciprocă extrem de puternică. Doamna Valentina Baștan, fiica generalului și președinta Fundației, nu a avut nevoie de multe cuvinte pentru a accepta propunerea mea de a veni la Muzeul din Roșiori. Mai mult decât atât, domnia sa a venit împreună cu un grup important de foști militari parașutiști. Prezenți au fost, de asemenea, nepoții generalului, Luminița Popescu și Puiu Popescu, roșioreni get-beget.

Au fost întâmpinați în sala Muzeului de o expoziție conținând obiecte aduse de Fundație, de domnul colonel parașutist Ionel Cioabă și de

profesorul Mihai-Atanasie Petrescu. Au fost expuse panouri cu fotografii, insigne și patchuri, cărți și aeromodele. Dar cel mai admirat exponat a fost parașuta BG-7 (invenția generalului Grigore Baștan), adusă și donată muzeului de către domnul colonel Cioabă.

Sala a fost neîncăpătoare. Au luat loc invitații, printre care primarul municipiului Roșiori de Vede, dl Valerică Cărciumaru, și militarii parașutiști: col. (r.) Dragoș Axinia, col. (r.) Gheorghe Ionuț, col. (r.) Vasile Soare, Cpt. Cdr. Gheorghe Duma și roșioreanul plt. adj. principal (r.) Dan Oancea.

Așa cum era și firesc, discuția condusă de doamna muzeograf Veronica Cojocar și deschisă de domnul primar Valerică Cărciumaru a avut ca subiect personalitatea generalului maior Grigore Baștan, dar mai ales motivele sosirii sale la Roșiori, iar aici remarcăm „situația tactică” a cărei evoluție a impus detașarea tânărului militar, la scurt timp după încheierea războiului mondial, pe aerodromul de la Roșiori de Vede, despre care a povestit prof. Mihai-Atanasie Petrescu.

De la acest punct, a luat cuvântul doamna Valentina Baștan, care s-a bazat pe propriile amintiri pentru a evoca atmosfera de acum aproape 80 de ani a orașului în care s-a format familia Baștan și unde au apărut copiii tânărului cuplu. Casa în care a locuit familia se găsește pe strada 13 Decembrie și, așa cum a mărturisit fiica generalului, este aproape neschimbată după

atâția ani...

Amintirile doamnei au fost completate de cele ale vărului ei, judecătorul Puiu Popescu, fiul doamnei Raisa Popescu, sora lui Grigore Baștan, cunoscut locuitorilor orașului. Dl Popescu a povestit despre unchiul său dintr-un punct de vedere pe care mărturisesc că nu-l cunoașteam: acela al subordonatului în ierarhia militară, pentru că, la rândul său, dl. judecător a fost și militar parașutist.

Tot amintiri din stagiul militar obligatoriu, dar efectuat mai recent, la unitatea de parașutiști de la Caracal, a depănat și romancierul Cristian Florin Diniță, iar spiritul de castă, fraternitatea dintre camarazii de la aceeași armă, au fost evidente, atmosfera devenind foarte caldă și prietenească. Dacă mai adăugăm că și inițiatorul acțiunii, Mihai-Atanasie Petrescu, este ofițer în rezervă cu specialitatea... cercetaș adâncimist, putem spune că parașutiștii au format cu această ocazie la Muzeul de istorie un adevărat club. Un club al unei arme de elită, a cărei importanță și rol tactic au fost descrise, în cuvântul său, de domnul colonel (r.) Ionel Cioabă.

Simpozionul a fost un adevărat succes. Dacă ar fi fost timp, sigur discuțiile s-ar fi putut întinde pe mai multe ore, subiectul fiind atât de generos, iar participanții la discuții atât de pasionați.

Însă, totul are un final, iar noi încheiem cu vorbele pe care le-am rostit atunci, drept concluzie: ce bine că mulți dintre eroii noștri, dintre marile personalități ale neamului, au parte de copii sau rude care le mențin trează memoria; îmi exprim respectul pentru Valentina Baștan, Ana-Maria Vizanty și Eleonora Arbănaș, trei doamne care militează pentru înaintașii lor, generalul Grigore Baștan, comandorul Dan „Môn cher” Vizanty și căpitanul Alexandru Șerbănescu — m-am referit la aceștia pentru că Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu” i-a evocat pe toți trei, de-a lungul anilor.

Mihai-Athanasie PETRESCU

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

• Zeci de tineri au participat la selecția voluntarilor ED Teleorman pentru 2023!

Deși a fost final de săptămână, ziua de 3 februarie a fost una extrem de animată la EUROPE DIRECT Teleorman. Motivul? Selecția voluntarilor centrului european de informare găzduit de Biblioteca Municipală „Gala Galaction” Roșiori de Vede, pentru anul 2023.

Așa cum de altfel ne așteptam, zeci de tineri au dorit să participe la eveniment, sperând că vor fi selectați pentru a face parte din familia fantastică a EUROPE DIRECT Teleorman.

În timpul petrecut la sediul ED Teleorman, tinerii au aflat de la echipa de implementare a proiectului ce înseamnă EUROPE DIRECT Teleorman, care sunt finanțatorii, care sunt obiectivele și misiunea centrului european, dar și care este Planul de comunicare pentru anul 2023. Am discutat cu tinerii despre Anul European al Competențelor, așa cum a fost declarat anul 2023, despre importanța votului în contextul alegerilor europene din 2024 și despre prioritățile UE pentru anul 2023, ne-am făcut planuri și ne-am stabilit obiective comune.

Dacă vrei și tu să fii parte a fenomenului EUROPE DIRECT

Teleorman, implică-te și înscrie-te ca voluntar! ÎmprEUună construim viitorul!

Continuare în pagina 8

Marinela Rușanu
Aurelia Bărbuț

„Verba volant, scripta manent”

Jurnal de scriitor

1.01.2023 – „Fii conștient că simplul dar al bunătății este mai mare decât toată înțelepciunea înțelepților” (Dubose Heyward).

* – „Pentru prima dată în ultimii 45 de ani, NU voi mai urmări concertul de Anul Nou de la Viena. Pur și simplu nu pot. Desfășurarea de lux, delicatețe, rafinament aristocratic mă umilește, gândindu-mă la faptul că austriecii consideră românii și bulgarii nedemni de spațiul comun european. Concertul era o promisiune de liniște și optimism în noul an, dar acum îmi sugerează mai mult ostilitatea arogantă și gratuită a gazdelor față de țara mea. Va trebui să-mi găsec alte căi pentru a începe anul cu inima plină de speranță” (Tudorel Urian).

2.01.2023 – „Teme-te mai puțin, speră mai mult; mănâncă mai puțin, mestecă mai mult; vorbește mai puțin, spune mai mult, iubeste mai mult și toate lucrurile bune vor fi ale tale” (Proverb suedez).

6.01.2023 – Sărbătoarea Boboteaza sau Botezul Domnului, cunoscută și sub denumirile „Arătarea Domnului” și „Epifania”, este celebrată de creștini pe 6 ianuarie, iar, pe lângă sfințirea apei, include și o serie de obiceiuri și tradiții — fetele își visează ursitul, iar bărbații scot crucea din apă, scrie Mediafax.

7.01.2023 „Cum sunt oamenii așa sunt și sfinții, unii mai mari, alții mai mici. Sunt sfinți mari și sfinți mici. Ioan Botezătorul se numără între sfinții cei mai mari. Sf. Ioan Botezătorul a fost mare prin virtuțile lui suflătești, prin blândețea și bunătatea lui care îmblânzeau fiarele pustiei (Mc. 1:13-14) și mai ales prin smerenia lui pilduitoare în fața Mântuitorului.

Când Mesia vine la el să se boteze, Ioan se cutremură și se smerește, zicând: «Nu sunt vrednic nici să-l dezleg cureaua încălțăminteii» (In. 1:27); «Eu am trebuință să mă botez de Tine ...» (Mt. 3:14). Ioan este înaintemergătorul care gătește calea Domnului, vestește Lumina” (crștinortodox.ro).

15.01.2023 – „N-am scris niciodată literatură ca să public cărți, ci ca să trăiesc în ele. Fiecare carte a fost pentru mine o lume nouă și specială, o experiență nouă ca o nouă îndrăgostire sau ca o nouă călătorie (da, uneori și ca o nouă boală). Am trăit, scriind *Theodoros*, și pe o nouă boală. Am trăit, scriind *Theodoros*, povești eroice, povești atroce, povești reale și fantastice, voluptuoase și crude, petrecute în spații geografice și epoci istorice diferite, pe care m-am amuzat să le reconstitui cu acribie, dar și cu un zâmbet ironic. M-am aprofundat pe cărările ce se bifurcă ale Bibliei, ale cărții sfinte etiopiene *Kebra Nagast* și ale *Alixandriei* noastre, găsind în toate o expresivitate uimitoare și fără sfârșit. În mijlocul pandemiei, al războaielor, al depresiilor și decepțiilor zilei de azi, am avut nevoie să trăiesc o vreme în tăcerea de capelă zugrăvită cu sineală și chinoviar a unei lumi care se-ntoarce mereu, ca floarea-soarelui, către singurul lucru pe care-l prețuiesc cu adevărat, frumusețea.” (Mircea

Cărtărescu).

18. 01.2023 – „Măine este cel mai important moment din viață. Ajunge la noi în miez de noapte foarte curat. Este perfect la sosire și se lasă pe mâinile noastre. Speră că am învățat ceva de la ieri” (John Wayne).

20.01.2023 – Când spui pasiune, te gândești la dragoste. Dragostea pentru cineva sau pentru ceva. Cea de a doua, adică dragostea pentru ceva, este sublimă. Pentru că ea nu se oprește doar asupra obiectului pasiunii. Ea trece dincolo de el, cuprinde tot ceea ce îl definește sau înconjoară, mergând până la sacrificiu. Când spui pasiune, te gândești la un om, la un scriitor îndrăgostit de avioane. Nimeni altul decât Mihai Atanasie Petrescu...

23.01.2023 – Ecuatii, inecuații, integrale ... și imaginea matematicianului, publicistului, monografistului Ion Scarlat, îți apare în gând. Pentru că este o zi specială, îți spui.

27.01.2023 – Ningeeee! În sfârșit ninge. **30.01.2023** – „Pregătit o cină ușoară. Într-un ceain: cu doar puțină untură, un cârnafumat de casă și costică afumată. Până se prăjesc bine, un păhărel de palincă. Apoi, peste cârmaturi, două cepe tocate și un ardei gras. Mai merge un păhărel de palincă. Trei roșii tocate. Desigur, alt păhărel de palincă. O varză murată tocată potrivit, foi de dafin și boabe de piper. Tăvălit bine în ceain. Palincă. Apoi, o mămăligă. Și palincă. O cină ușoară. Poftă bună și dvs.!” (A. D. Doman).

31.01.2023 – Păstrezi în suflet oamenii care au venit în viața ta și au rămas. Pentru că nu au venit întâmplător și nu au rămas oricum. Au rămas după ce viața a cernut ... și a tot cernut, și a ales așa cum alegi grâul de neghină. Printre cei care au rămas este și Liviu Comșia, n. 31 ianuarie 1952, Comăna de Jos, jud. Brașov. Prozator, eseist, critic literar. Absolvent al Facultății de Jurnalism, Universitatea din București. Este cunoscut pentru activitatea de redactor responsabil al „Foi pentru Minte, Inimă și Literatură”/„Gazeta de Transilvania”. Este membru al Filialei Brașov a Uniunii Scriitorilor din România din 2012. Colaborări cu numeroase publicații, în special la „Astra”, „Oglinda literară”, „Gazeta de Transilvania”/ „Foarte pentru minte, inimă și literatură”, „Drum”, „Caligraf”, „Meandre”. Membru în comitetele redacționale ale multora dintre aceste publicații. A debutat cu povestirea *Frunze de nuc* în 1972, în „Astra”, după ce publicistic debutase cu reportaj în 1970 în „Drum nou”. Debutul editorial s-a produs mult mai târziu, cu romanul *Învinșii* (1994). Premii literare: Premiul I la Concursul Național de Proză „Andrei Mureșanu”, în 1986; Premiul pentru debut „Darie Magheru”, acordat de Uniunea Scriitorilor din România, filiala Brașov pentru romanul *Învinșii*, în 1995; Premiul filialei Brașov a Uniunii Scriitorilor din România pentru proză pentru romanul *Lustina*, în 2013. Omul care ține-a deschis ușa lumii literare și a spus: Îndrăznește!

Florina CARVACI

Citatul lunii

„Fericirea este făcută din plenitudine (am ce îmi trebuie) și din liniște (nu am nevoie de nimic mai mult) ... timpul fericirii este cel a dispariției dorinței: avem în momentul acela tot ce ne trebuie.”

(„Și nu uita să fii fericit”, André Christophe)

Brobură îngrijită de Adriana Miu

LA LUMINA ZILEI

Dimineața

Iată, mai jos, câteva rânduri din metehnele vremii în Roșiori, în cel mai cald an, 2022, ce s-au prelungit și în ianuarie 2023: prima brumă din toamna anului trecut a căzut târziu, duminică 13 noiembrie; primul îngheț al apei s-a înregistrat sâmbătă 26 noiembrie; cel mai mare strat de zăpadă, de 12-13 cm grosime, din această iarnă, s-a depus în 2 zile de ninsoare, vineri 27 și sâmbătă 28 ianuarie; cele mai coborâte temperaturi ale aerului, de -8 0C, noaptea, au fost în prima decadă a lui februarie 2023.

La prânz

În noiembrie și în decembrie 2022, au fost asfaltate câteva străzi scurte, din S.V-ul orașului: str. Văstești, str. Cireșului, str. Libertății, străzi de

legătură cu cele lungi, perpendicularare: str. Stegarului, str. I.L. Caragiale, str. Dunării. S-au efectuat lucrări pregătitoare, necesare, ca șanțuri pentru conducta de gaze naturale pe str. Ceauș Firică, str. Soldat Tudor Barcu, amenajarea de trotuare pe str. Ceauș Firică, presarea unui strat argilos peste strada pietruită Caporal Joita, ce vor fi finalizate cu îmbrăcăminte bituminoasă.

În amurg

Municipiul Roșiori de Vede este „localitate supravegheată video”. Așa am văzut că scrie pe o tablă montată la intersecția străzii Dorobanți cu șoseaua națională, DN 60. Desigur, astfel de tablăte avertizoare sunt și în alte puncte „strategice”.

Gh. Tutcălău

Trăire creștină
Unde e Dumnezeu când suferim?

Scriu aceste rânduri în zilele în care Turcia și Siria au fost lovite de un cutremur devastator care ne-au încercat toate sentimentele de milă și empatie. Dincolo de orice conotație ingierească — deși e foarte importantă și aceasta — aș aduce în fața cititorilor faptul important că tradiția liturgică a bisericii dreptmăritoare nu a uitat niciodată să amintească de imprevizibilitatea cutremurului.

Bunăoară, în ziua sărbătorii Sfântului Dimitrie, Izvorătorul de Mir, se citește o evanghelie care amintește de a înfricoșatul cutremur care s-a întâmplat în ziua de 26 octombrie, în al 24-lea an al împărăției lui Leon, împăratul Bizanțului. Deci, de prin secolul al V-lea d. Hr. se dorește, prin citirea acestei evanghelii, ca bunul creștin să fie izbăvit de frica de cutremur. Este vorba de Sfânta evanghelie de la Matei capitolul 8, 23-27: „Intrând El în corabie, ucenicii Lui L-au urmat. Și, iată, furtună mare s-a ridicat pe mare, încât corabia se acoperea de valuri; iar

momentul cutremurelor este dictat de momente cruciale ale istoriei mântuirii. Atunci când se producea un cutremur, Dumnezeu transmitea un mesaj. Moise, Ilie, Amos sunt cei care făceau prezentă, în popor, voința lui Dumnezeu.

Apoi se naște o întrebare firească: ce Dumnezeu al iubirii și a milei e acesta care produce atâta suferință în lume? Nu cred că prin cataclisme Dumnezeu vrea să nimicească istoria în cursul ei normal. Dar cred că din orice moment de o asemenea suferință trebuie să învățăm ceva. Sau măcar să recapitulăm ceea ce credem că știm. Nu poate să treacă suferința celorlalți ca o simplă știre, fără să producă un anumit angajament față de propria noastră viață, față de sinceritatea cu care întreținem relațiile cu semenii sau de doza de oportunism pe care o hrănim permanent. Mântuitorul Hristos nu a înviat ca să facă din pământ raiul, atâta timp cât oamenii, liberi în tot ce fac, nu se comportă pe pământ ca în rai. Învierea lui Hristos este

acel moment din istoria umanității care descifrează total sensul vieții fiecărui om născut sub soare: acela de a fi partenerul de dialog, în iubire, pentru veșnicie, al lui Dumnezeu. Și învierea Domnului ne arată că e posibil acest fapt. De aceea moartea are în ea un tragism fără de seamă; dar

și un sens identificat de cei care au fost capabili să-L iubească pe Dumnezeu din tot cugetul lor, din toată inima lor și cu tot sufletul lor.

Parintele Dumitru Stăniloae ne lămurește, cumva, ceva legat de sfârșitul vieții. Sfârșitul vieții fiecăruia, ne învață Patriarhul neîntronizat al ortodoxiei, vine atunci când e potrivit fiecăruia. Fiecare, cu excepția pruncilor, lucrând cât timp i s-a dat pentru a preciza într-un fel sau altul modul viețuirii lui, fie ca mod care poate progresa foarte mult în bine, fie într-un mod în care nu poate progresa decât în rău sau care rămâne într-o definitivă stare de nedeterminare.

Cred că în fața suferinței celorlalți se cuvine să ne întrebăm: Ce pot face eu, Doamne? Și, dacă vom dori să facem ceva, ne va înmuia Dumnezeu genunchiul să ne rugăm, ne va înmuia inima să dăm un bănuț, ne va îndrepta pașii spre acțiuni voluntare. Sunt sigur că indiferența este cea mai dăunătoare atitudine ...

Pr. Eugen Cătălin PĂUNESCU

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA MUNICIPALĂ DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Redactor Șef: Monica Tuinete
Tehnoredactare: Vladimir Mutu
Colectivul de redacție:
 Domnița Neaga, Cristian Gabriel Moraru, Iulian Bitoleanu, Ion Scarlat, Ioan Romeo Roșianu, Petre Bozdoc, Gheorghe Tutcălău, Victor Osăceanu, Eugen Cătălin Păunescu, Virgil Andronescu,
 Daniela Achim Harabagiu, Gabriel Argeșeanu, Aurelia Bărbuț, Marinela Rușanu, Veronica Cojocar, Monica Tuinete
Culegere texte: Monica Tuinete
Distribuire presă: Elvira Stângă

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: Casa de Cultură, str. Dunării nr. 54 - 56, Roșiori de Vede. Telefon: 0247 460619.
E-mail: ziaruldrum_rosiori@yahoo.com

Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate revine autorilor.

Tiparul executat la S.C. TIPOALEX S.A. Alexandria str. Ion Creangă nr. 53, Tel./fax : 0247 / 31 18 84

Cutiuța cu amintiri (XI)

Coșmarul din realitate

Ora 06.19. Vreauu la tataaaa!

Așteptai cam o oră în stația de autobuz de la Ciocărlia. Echipat de drum lung, cu rucsacul încărcat și cu

un troller supraîncărcat. Cel din urmă, cu vreo 50 de cărți gata ieșite de sub tipar, fierbinti. Merg la Turnu Măgurele, vreau la tata! De sub acoperișul stației, la câțiva metri zăresc doi gălgani venind grabiți din întineric către mine. Se ciondăneau. Pașii le rîcoșau din trotuar, în stânga și în dreapta, precum o minge de ping-pong aruncată pe asfalt. Pare că sunt beți, dar dau și impresia că au ceva la scufiță. S-au apropiat. Au venit lângă mine. M-am ridicat de pe bancă, ținând rucsacul pe umărul drept și mâna stângă pe mânerul telescopic al trollerului. Unul dintre ei îl ținea pe cel ce părea mai agresiv și cu țigle lipsă pe casă:

— Lasă-l, n-are nevoie de bani!

— Ba are!, zise agitatul, întinzând către celălalt o bancnotă de 100 lei.

— Hai să mergem!

— Nu! Dă-i banii, dă-i o sută, nu vezi că-i amărât?

— Ai ce părea cât de cât întreg la cap luă banii, îi mototoli în pumnul cât un baros, rugându-se de binefăcătorul său prieten să plece. *Hai să mergem, hai!* și îl trase spre acesta dezecihilbrându-l. Am făcut câțiva pași în afara perimetrului stației, trăgând agitat trollerul după mine. Nu prea știam clar ce se întâmplă, dar pe loc mă dumirii că despre mine era vorba.

Damnicul smulse apa de lei din mâna celui alt, se apropie de mine bălângăindu-se și-mi zise:

— Cât vrei tateia, o sută e bine sau mai mult? M-am dezmeticit și m-am retras instinctiv, fără a mai simți nici apăsătoarea greutate a rucsacului de pe umărul drept și nici pe cea a trollerului care acum părea că e gol.

— Pleacă dom'le de-aici, lăasă-mă și vezi-ți de treabă, că n-am nevoie! Câteva doamne și un jandarm cât muntele priveau

scena încă de la început. Ordinarul binefăcător fuse tras de lângă mine și plecară amândoi golani așa cum veniseră, țopăind.

— Nu vezi bă că nu e amărât?

— Ba are nevoie, moșul! Îi dăm și mai mult, îi dăm 200.

Scena se încheiase, bine că autobuzul 4 a sosit. Am urcat și iată-mă așteptând în gara Brăila trenul ce mă va duce la București. Oare, ce mă va aștepta de-a lungul întregului drum către Turnu Măgurele?! Eheee, coșmarul din aceasta dimineață pare că s-a concretizat într-un fel, deși nu cred în vise speculez *filmul* întâmplărilor groaznice din timpul somnului și îl leg de întâmplarea matinală cu simbolistică comico-dramatică. Se vede că belele se țin ca răia de mine, le atrag ca un magnet prin toate drumurile pe care, voit sau nevoit, le fac prin diferite locuri!

Ora 06.45. Stau pe pervazul exterior al ferestrelor gării și trag dintr-o țigară, gândind la întâmplarea din stația de autobuz. În fața mea, exact cu fundul în nasul meu, se pune o individă, *fata gării*, și începe să se vayeie unor angajați ai cfr, ieșiți și ei la o țigară, că pe ea *cine o s-o îngroape dacă moare?*, că ea nu are pe nimeni, că ea aici trăiește, în gară. Zuza îi zic cei care conversează bațjocoritor cu ea și răd.

Lasă, fă, Zuzo, că te îngroapă primăria! Da' dă-te din nasu' omului că-l omori cu putoarea ta! Zuza se întoarce către mine și mă întrebă senină în glas:

— Vă deranjez, domnu'? Sunt și io amărâtă, uite, trăiesc din ce-mi dă oamenii așa, acum mi-a dat o cafea și o țigară! O țigarăăă! Vă deranjez?

— Da' tu ce crezi, mă deranjezi? Dacă eu aș fi stat așa..., tu ce ai fi zis, ți-ar fi convenit?

Cei care îi dăduseră de pomană râdeau. Și-a luat tălpășița și s-a mutat pe partea cealaltă a intrării în gară.

Aștept să vina trenul. Să intru pe peron și să urc. E frig, aerul și pământul sunt umede, ceața s-a topit și orașul începe să se lumineze odată cu stingerea iluminatului stradal și a instalațiilor ce împodobesc urbea. Vreau la tataaaa!

- Va urma -

Virgil ANDRONESCU,

redactor la Revista manifest „Litera 13” din Brăila

Medalia „50 de ani de la stabilirea recordului național de salt cu parașuta”

Parașutistul militar Grigore Baștan a fost primul general al armatei române, arma parașutism, și primul comandant al primului batalion postbelic de parașuțiști militari. S-a născut la 23 ianuarie 1922, în localitatea Coșcodeni, județul Bălți, Basarabia. A făcut parte din prima promoție de parașuțiști ai României, înființată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. A participat, în august 1944, la luptele pentru eliberarea aeroportului Băneasa și a zonei de Nord a Bucureștilui.

În anul 1971, devine primul general parașutist din armata română și va conduce destinele parașutismului militar românesc până la trecerea sa în rezervă în anul 1979. Militarul parașutist a fost dublat, cu succes, de

către inventatorul Grigore Baștan, care a avut realizări notabile în perfecționarea tehnicilor și a instrumentele de parașutare, cea mai cunoscută dintre ele fiind realizarea parașutelor BG-7M și BG-3M, folosite o perioadă îndelungată în Armata Română.

Aceste parașute au fost folosite de generalul Baștan și la stabilirea, în anul 1970, a recordului național la parașutare.

La 50 de ani de la stabilirea acestui record, Fundația „Grigore Baștan” a emis o medalie din tombac, cu diametrul de 52 mm. Pe avers, este redată silueta unui parașutist, de o parte și de alta, datele de 20.08.1970 și 20.08.2020, deasupra legenda circulară: ANIVERSARE RECORD NAȚIONAL, iar dedesubt două ramuri de laur unite printr-o casetă în care este înscris 50. Pe revers, apare inscripția circulară: FUNDATIA „GENERAL GRIGORE BASTAN” și legenda pe 8 rânduri: 20 AUGUST 1970/GRIGORE BASTAN/ STABILESTE RECORDUL NAȚIONAL DE ÎNĂLTIME PRIN SALTUL CU PARASUTA DE LA MARE ALTTUDINE. 1000 M CU O CĂDERE/ LIBERĂ DE 7000 M. RECORDUL A FOST/ STABILIT UTILIZÂND COMPLETUL DE PARASUTE/ DE CONCEPȚIE PROPRIE BG7M-BG3M.

Muzeograf, Veronica COJOCARU

Omul - de când, încotro și până unde?

2 - Etape în evoluția omului

Dacă în numărul trecut am încercat să arătăm locul omului în natură, călăuzindu-ne după ideile evoluționiste a le lui Ch. Darwin, se impune să structurăm evoluția omului în scara animală, în etape de evoluție a lui până la stadiul actual călăuzindu-ne după rezultatele cercetărilor paleontologilor de-a lungul vremurilor cu ajutorul mijloacelor de care dispuneau.

Diferitele fosile descoperite permit stabilirea a trei grupe sau etape evolutive la om pe care vom încerca să le prezentăm respectând limbajul științific dar și puterea de înțelegere a cititorilor, mai ales al elevilor și a celor interesați de natura umană. Aceste grupe sau etape evolutive la om sunt: *arheantropii*, *paleantropii* și *neantropii*.

Arheantropii (oamenii maimuță), această primă etapă a evoluției umane, este astăzi bine cunoscută datorită descoperirilor de la Trinil (Djawa) făcute în 1891 de către olandezul Eugène Dubois, pasionat cititor al operei lui Darwin și elev al lui Haeckel,

precum adept al concepției transformiste. El a scos la iveală primele resturi ale pitecantropului, iar descoperirile care au urmat au permis ca în grupa arheantropilor să fie incluși pitecantropii descoperiți la *Djawa*, *sinantropii de Pekin*, *omul de Heidelberg* și alții.

Arheantropii aveau stațiunea verticală și mers biped mai evoluat decât australopitecii (formă zonală). Dentiția era foarte apropiată de cea a omului modern, iar capacitatea craniană în medie de 976 cm cubi, pentru cei descoperiți, în *Djawa*, și de 1050 cm. c. pentru cei descoperiți în China. Arheantropii au avut o răspândire foarte largă în aproape toată lumea Veche; au apărut cu aproximativ două milioane de ani în urmă și au avut o evoluție lentă și de lungă durată, existând ca grup până acum 300.000 de ani.

Descoperirile osoase incontestabile, arată Olga Necrasov (1971), demonstrează că acum două milioane de ani, poate chiar mai mult, despăduririle provocate de o uscăre a climei au obligat o specie de maimuțe arboricole foarte evoluate să adopte o viață terestră și să-și schimbe regimul de hrană. Pe sol,

Priorități românești

Henri Coandă

Tripleta românească: Traian Vuia, Aurel Vlaicu și Henri Coandă are un merit excepțional în dezvoltarea aparatelor de zbor din întreaga lume și lor li se datorează, în principal, că astăzi putem ajunge chiar și la zeci de mii de km depărtare, pe calea aerului, doar în câteva ore. Și

dacă în anterioarele două numere ale ziarului nostru i-am prezentat pe primii doi, astăzi îl vom prezenta și pe Henri Coandă, academician și inginer aeronautic, pionier al aviației, fizician, specialist în aerodinamică și în mecanica fluidelor, inventator și descoperitor al efectului care-i poartă numele.

Henri Coandă este fiul generalului Constantin Coandă, absolvent al Școlii Politehnice, licențiat în matematică, profesor la Școala de Poduri și Șosele - București și fost prim-ministru al României pentru o scurtă perioadă de timp, iar mamă i-a fost franțuzoaica Hayda Danet. Henri a fost al doilea fiu dintr-o familie cu șapte copii. A fost cel care de mic a fost fascinat de forța vântului și de ideea de zbor.

Cursurile primare le-a parcurs la Școala „Petrașcu Poenaru” din București, apoi, în 1896, a intrat la Colegiul „Sf. Sava”. Și, ca toate micile genii, acorda atenție doar obiectelor de învățământ care-l interesau. Din acest motiv era cât pe ce să rămână corigent la matematică. Observând acest lucru, tatăl său, generalul Constantin Coandă, l-a luat și l-a mutat la Liceul Militar din Iași unde seriozitatea era crescută. Se pare că din acest moment a început uluitoarea lui dezvoltare transformându-l dintr-un elev-problemă într-un elev excepțional, fenomen la care o contribuție decisivă a avut-o și profesorul său de matematică Ion Papură, cel care a știut să transfere receptivitatea copiilor la frumusețea raționamentelor.

Ulterior, a urmat cursurile Școlii de Artilerie, Geniu și Marină din București, după care și-a continuat pregătirea în Germania la Technische Hochschule din Charlottenburg, unde a obținut titlul de doctor în științe tehnice și ingineresti. În anul 1908, se întoarce în țară și este încadrat ca ofițer activ în Regimentul-2 Artilerie. Datorită firii și spiritului său inventiv care nu se împăcau cu disciplina militară a cerut și a obținut ieșirea din cadrul armatei. Pleacă în Franța și se înscrie (1909) la Școala Superioară de Aeronautică și Construcții Mecanice din Paris care se înființase chiar în acel an și pe care a absolvit-o ca șef de promoție, șef al primei promoții de ingineri aeronautici (1910), după care și-a început activitatea profesională la Nisa pe șantierul conduse de cunoscutul inginer francez Gustave Eiffel.

Apoi, s-a întors în țară, unde, în scurt timp, a făcut la Arsenalul Armatei Române din București o serie de machete și de experimente. Revine în Franța cu rezultatele cercetărilor și ajutor de ing. G. Eiffel și de savantul Paul Painleve construiește un avion fără elice (numit Coandă 1910) pe care l-a expus la cel de al doilea Salon Internațional de Aeronautică din Paris. Era un avion bazat pe propulsia prin reacție testat chiar de el la Yssy-les-

Mouleneaux din vecinătatea capitalei franceze.

Dar, înainte de toate, anul 1910 este important pentru că atunci a observat pentru prima dată fenomenul care l-a făcut celebru în întreaga lume, efectul Coandă, brevetat abia în 1934 după câțiva ani de studiu intens. Acest fenomen, observat inițial de Coandă, în aparență foarte simplu, a fost aprofundat ducând la apariția turboreactoarelor la care forța de propulsie și portanța (forța de ridicare și de menținere în zbor) sunt asigurate de jeturile de gaze de ardere evacuate cu viteze foarte mari din efuzoare.

Dar nu ne oprim aici cu descoperirile ilustrului cercetător. După avionul *Coandă 1910*, în anul 1911, la Reims, inventatorul nostru a prezentat la un concurs aviatic militar un bimotor după care a urmat o serie de avioane Bristol-Coandă fabricate la Uzinele de aviație din Bristol (Anglia) unde Coandă a fost angajat ca director tehnic între anii 1911-1914. S-a mutat apoi la Uzinele Delauney-Belleville din Franța unde, în timpul Primului Război Mondial, a construit un avion (în 1916) cu două elice propulsoare montate la extremitatea posterioară a fuselajului.

După 1945, a fost solicitat de SUA în vederea unor cercetări la US Air Force, cercetări ce vizau aplicarea efectului Coandă la realizarea unor tehnici de zbor și pe care autoritățile americane le-au clasificat la categoria „Top Secret”. După lungi decenii de exil, din 1969, a revenit definitiv în țară. În 1971, a contribuit la construcția Institutului de Creație Științifică și Tehnică (INCREST) din București, la care a și lucrat în calitate de director.

Însă numele lui Coandă nu este legat doar de aeronautică. Henri Coandă, fiind una dintre cele mai scilpitoare personalități științifice ale ultimului secol, s-a remarcat printr-o uluitoare putere de creativitate concretizată în peste 250 de brevete, cu aplicații în diverse domenii de activitate (transporturi, construcții, ecologie, medicină). Fără invențiile lui, nivelul lumii de astăzi ar fi fost mai sărac. Lista lor fiind foarte lungă vom aminti doar câteva dintre ele (în afara celor amintite): *(1910) - profil de aripă funcțional (pentru viitoare zboruri); *(1911) - sania cu reacție; *(1926) - dispozitiv pentru prospecții petrolifere; *(1927) - cisterna de beton (pentru depozitarea petrolului); *(1935) - aerodina lenticulară (asemănătoare OZN-lor); *(1954) - sistem de desalinizare a apei de mare cu ajutorul energiei solare; *(1960) - sistem de transport în tub (substanțe solide containerizate); Și lista poate continua!

Henri Coandă s-a stins din viață în București în anul 1972. Pentru vasta sa activitate desfășurată pe parcursul vieții și pentru numeroasele sale invenții numele său a fost înscris pentru totdeauna în galeria nemuritorilor. În semn de recunoaștere a meritelor sale, a fost Membru de Onoare al Societății Regale de Aeronautică din Londra, membru titular al Academiei Române (1970), Institutul Politehnic București i-a conferit titlul de Doctor Honoris Causa (1967), chipul său se află imprimat pe unele mărci postale și pe unele bancnote puse în circulație de Poșta Română, respectiv de Banca Națională a României, cel mai mare aeroport al țării poartă numele său etc.

E trist că am avut (și mai avem) români care au devenit celebri peste hotare (Brâncuși, Coandă, Palade, Cioran ș.a.), dar pentru cei care ne conduc destinele sunt niște nume cu care se mândresc doar atunci când au nevoie!

Prof. Ion SCARLAT

Foto: sursa internet

I. Originea și evoluția omului

lipsite de refugiu copacilor, aceste maimuțe au putut subzista, ca specie, datorită, pe de o parte modulului de viață în colectivitate, trăind în turme, și putând ține piept altor mamifere, iar pe de altă parte, datorită faptului că, la fel ca și maimuțele actuale, „știa” să se apere folosind armele naturale: bețe, pietre etc.

Mersul biped a dus la modificarea corelativă a coloanei vertebrale, care s-a îndreptat, encefalul (creierul) s-a dezvoltat favorabil. Mâna eliberată de funcția de susținere este folosită la prinderea și manipularea obiectelor. Cu timpul, arheantropii nu mai prindeau orice obiecte, ei au început să le aleagă pe cele mai adecvate pentru scopul imediat. A urmat retușarea rudimentară a obiectelor și apoi confecționarea lor. Viața în colectivitate și trecerea la muncă au constituit evenimente de mare importanță pentru umanizare.

Arheantropii știau deci să-și confecționeze unele unelte, oricât de rudimentare ar fi fost ele. Poziția lor la începutul umanității este astfel pe deplin justificată. Primii lor reprezentanți cunoscuți sub denumirea de *Homo habilis* au fost contemporani cu australopitecii.

Confecționarea uneltelor au dus la întărirea relațiilor dintre grupurile de indivizi, la întărirea sistemului de semnalizare și apărare în cadrul grupului, ceea ce a antrenat perfecționarea graiului articular.

Mai târziu, omul a descoperit și utilizat focul, un aliat prețios împotriva animalelor sălbatice și un mijloc de apărare împotriva condițiilor nefavorabile de climă, care suferise modificări esențiale. Paralel cu acestea, o mutație a dus probabil la dispariția învelișului păr, omul fiind nevoit să treacă la protejarea corpului prin îmbrăcăminte, ceea ce a marcat un nou pas în evoluția sa.

Un alt reprezentant al arheantropilor a fost *Homo erectus heidelberg*, descoperit în Germania, în apropierea orașului Heidelberg. Se presupune că a trăit cu 300-500 de mii de ani în urmă și folosea unelte grosolane din piatră. Cunoștea focul și rolul lui, știa să și-l întrebuițeze, dar nu știa să-l producă...

Prof. Petre BOZDOC

(va urma)

Administrația publică locală

Administrația publică locală

Primarul Valerică Gheorghe Cîrciumaru a semnat contractul de finanțare pentru renovarea energetică a Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu”

Primarul Municipiului Roșiori de Vede, ec. Valerică Gheorghe Cîrciumaru, la începutul lunii februarie a semnat un nou contract de finanțare prin Planul Național de Redresare și Reziliență (PNRR) privind *Renovarea energetică moderată a Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu”*.

„Este al treilea contract de finanțare semnat de la începutul anului 2023. În luna ianuarie, tot prin PNRR, am semnat contractele de finanțare pentru proiectele *Extindere sistem supraveghere video – Poliția Locală Municipiul Roșiori de Vede* și *Renovarea energetică moderată a Școlii Gimnaziale „Dan Berindei”*. Sper într-o implementare cât mai rapidă și de calitate a acestor proiecte. Așteptăm, de asemenea, aprobările pentru finanțarea și a altor proiecte aflate în evaluare”, a declarat primarul municipiului.

Valoarea proiectului este 5.134.535,59 lei fără TVA.

Renovarea energetică a Școlii Gimnaziale „Dan Berindei”

Investițiile în infrastructura școlară au fost, și rămân, prioritare pentru administrația locală roșioareană. Una din preocupări este cea legată de creșterea performanței energetice a clădirilor instituțiilor de învățământ. În acest sens, începând din data de 27 ianuarie a.c., Primăria municipiului a demarat procedura de implementare a proiectului intitulat *Renovarea energetică moderată a școlii „Dan Berindei”*,

al cărui obiectiv este acela de a crește eficiența energetică a clădirii și de reducere a emisiilor de carbon, utilizând surse regenerabile de energie. Valoarea totală a proiectului este de 6.108.267,31 lei, din care 5.132.997,74 lei reprezintă valoarea eligibilă din PNRR și 937.269,57 lei reprezentând valoarea TVA aferentă cheltuielilor eligibile din PNRR. Perioada de implementare a proiectului este de 24 luni.

Modernizarea străzilor:

Cotelici, Cap. Alexandru Ciocanaru, Alexandru Depărățeanu, Porumbeilor, Sălciilor, Caporal Dumitrescu, Verzișori, Ceauș Mitrea și Nucilor

În ședința ordinară, desfășurată joi, 23 februarie a.c., consilierii locali au aprobat Documentația de avizare a lucrărilor de intervenții, a indicatorilor tehnico-economici faza DALI și a devizului general, aferenți obiectivului de investiții Modernizare străzi în municipiul Roșiori de Vede, etapa I, aprobat pentru finanțare prin Programul Național

„Anghel Saligny”.

Obiectivul de investiții, cu o valoare totală de 10.368.609 lei cu TVA, privește executarea lucrărilor de modernizare a străzilor: Cotelici, Cap. Alexandru Ciocanaru, Alexandru Depărățeanu, Porumbeilor, Sălciilor, Caporal Dumitrescu, Verzișori, Ceauș Mitrea și Nucilor.

Măsuri suplimentare de reducere a numărului câinilor fără stăpân

Consilierii locali au aprobat în ședința ordinară de lucru din luna ianuarie, modificarea anexelor 6 și 8 din Hotărârea nr. 79 din 12 martie 2014 privind concesionarea serviciului public de gestionare a câinilor fără stăpân în municipiul Roșiori de Vede, completându-se ca atunci când este depășită capacitatea de cazare a câinilor fără stăpân în Adăpostul din str. Vadu Vezii fn, „eutanasierea câinilor bolnavi, a câinilor agresivi, precum și a câinilor nerevendicați și neadoptati în termen de 14 zile lucrătoare, se va face în ordinea intrării acestora în adăpost, cu respectarea normelor legale în vigoare, de către personal specializat asigurat de către concesionar”.

„Deținem un Adăpost pentru câinii fără stăpân cu 350 de locuri, unde sunt asigurate condițiile necesare cazării câinilor capturați de pe străzile localității. Cu toate că am făcut și facem eforturi considerabile, prin alocarea de resurse financiare, cheltuiind în jur de 400.000 lei anual, prin asigurarea personalului necesar unei astfel de activități, colaborarea cu ONG din străinătate care contribuie cu hrană, implicate și în plasarea spre adopție a câinilor din adăpost, la aceasta adăugându-se și implicarea unor medici veterinari dedicați, problema este departe de a fi rezolvată. Faptul că încă sunt câini pe străzi, este firesc să nemulțumească cetățenii municipiului”, a precizat primarul Valerică Gheorghe Cîrciumaru.

Cauzele care împiedică rezolvarea acestei probleme ne sunt prezentate de edilul șef al municipiului: „O primă cauză a acestui fenomen pe care nu reușim să-l stăpânim în mod corespunzător o reprezintă nerespectarea

legislației în domeniu. Există OUG nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, unde sunt prevăzute obligațiile pentru cetățeni, autorități locale, direcții sanitar - veterinare și Poliția animalelor. Conform acestui act normativ, cetățenii care dețin câini trebuie să-i identifice prin microcipare și să-i înregistreze în Registrul de Evidență a Câinilor cu Stăpân (RECS). Trebuie să recunoaștem că sunt foarte puțini cei care respectă această lege, iar amenziile pentru nerespectare sunt foarte mari. Noi am inițiat o corespondență cu Prefectura, cu Direcția Sanitara Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor (DSVSA) și Poliția Animalelor, considerând că trebuie să existe un efort conjugat, între autoritățile locale și respectivele autorități, pentru a se stopa această „alimentare” a orașului cu câini din localitățile limitrofe, aceasta fiind a doua cauză care conduce la numărul mare de câini pe străzi. Și acest fenomen îl înregistrăm după fiecare vineri, când în oraș este zi de târg. Spuneam că trebuie o colaborare între instituții pentru a se crea mecanismele necesare de gestionare eficientă a câinilor fără stăpân, în fiecare localitate din județ, pentru a nu mai avea aceste practici ale cetățenilor din alte localități care, neavând unde duce câinii care nu le mai sunt folositori, să îi abandoneze la marginea orașului sau pe străzile din apropierea târgului. În perioada următoare vor fi inițiate campanii de conștientizare a populației privind obligațiile ce le revin și intrarea în legalitate, urmate de controale de verificare, pentru a fi identificați deținătorii de câini care nu respect prevederile legale”.

Comunicat de presă

„PNRR: Fonduri pentru România modernă și reformată!”

RENOVAREA ENERGETICĂ MODERATĂ A ȘCOLII DAN BERINDEI DIN

MUNICIPIUL ROȘIORI DE VEDE, JUDEȚUL TELEORMAN

Proiect nr. C5-B2.1.a-165

Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul Roșiori de Vede, în calitate de beneficiar al finanțării nerambursabile, a demarat procedura de implementare a proiectului intitulat „Renovarea energetică moderată a școlii Dan Berindei din Municipiul Roșiori de Vede, județul Teleorman”, Proiect nr. C5-B2.1.a-165 finanțat prin Planul Național de Redresare și Reziliență, în cadrul apelului de proiecte PNRR/2022/C5/2/B.2.1/1, Componenta 5 – Valul Renovării, axa 2 – Schema de granturi pentru eficiență energetică și reziliență în clădiri publice, operațiunea B.2: Renovarea energetică moderată sau aprofundată a clădirilor publice.

Proiectul are ca obiectiv specific renovarea energetică moderată a clădirilor publice – Școala Dan Berindei, în scopul creșterii eficienței energetice, reducerii emisiilor de carbon, utilizând surse regenerabile de energie. În cadrul proiectului este prevăzută achiziționarea unei stații de reîncărcare pentru vehicule electrice în scopul asigurării infrastructurii pentru transportul verde în Municipiul Roșiori de Vede

Valoarea totală a proiectului este de 6.108.267,31 lei, din care 5.132.997,74 lei reprezintă valoarea eligibilă din PNRR și 937.269,57 lei reprezentând valoarea TVA aferentă cheltuielilor eligibile din PNRR.

Perioada de implementare a proiectului este de 24 luni, respectiv în perioada 27 ianuarie 2023 – 26 ianuarie 2025.

Date de contact : manager proiect, dna. Carmen Tetic, Arhitect Șef, Tel: 0247 466 250, Fax: 0247 466 141, e-mail: postmaster@primariarosioridevede.ro, adresa: str. Dunării, nr. 58, jud. Teleorman, cod poștal 145100, România.

Apel de proiecte gestionat de Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației finanțat din fonduri europene prin Planul Național de Redresare și Reziliență al României și din fonduri naționale.

Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul Roșiori de Vede

„Conținutul acestui material nu reprezintă în mod obligatoriu poziția oficială a Uniunii Europene sau a Guvernului României.”

„PNRR. Finanțat de Uniunea Europeană – Următorează Generația UE”

<https://mfe.gov.ro/pnrr/>

<https://www.facebook.com/PNRROficial/>

31 de insule ecologice digitalizate pentru colectarea separată a deșeurilor

În contextul obligațiilor impuse de directivele europene și de legislația națională, dezvoltarea infrastructurii de management integrat al deșeurilor reprezintă o prioritate pentru Municipiul Roșiori de Vede. De curând, primarul Valerică Gheorghe Cîrciumaru a semnat contractual de finanțare prin PNRR pentru *Construirea a 31 de insule ecologice digitalizate în Municipiul Roșiori de Vede*. Acestea vor fi amplasate atât în zonele unde sunt amplasate actualele spații de colectare cât și în alte spații decât cele amenajate în acest sens, contribuind la creșterea semnificativă a cantităților de deșeuri colectate selectiv. Conform datelor raportate de către operatorii de salubritate care prestează activități de colectare a deșeurilor pe raza municipiului, cantitatea de deșeuri colectată separat reprezintă aproximativ 10% din cantitatea totală de deșeuri municipale colectată. Fiecare insulă ecologică va deservei un număr minim de 200 de locuitori.

**Un mediu mai curat începe cu tine!
Colectează separat deșeurile de ambalaje!**

În municipiu va fi înființat Centrul de Colectare cu Aport Voluntar (CAV)

În municipiul Roșiori de Vede va fi înființat un Centru integrat de colectare prin aport voluntar (CAV) în strada Zavoi fn, în suprafață de 2.500 mp, finanțat prin planul Național de Redresare și Reziliență (PNRR): Obiectivul general îl reprezintă accelerarea procesului de extindere și modernizare a sistemelor de gestionare a deșeurilor, cu accent pe colectarea separată, măsuri de prevenție, reducere, reutilizare și valorificare în vederea conformării cu directivele aplicabile și tranziției la economia circulară.

În municipiul Roșiori de Vede era necesară realizarea unui centru integrat de colectare separată prin aport voluntar, întrucât autoritățile administrației publice locale au obligația de a asigura spațiile necesare pentru colectarea separată a deșeurilor, dotarea acestora cu containere specifice fiecărui tip de deșeu și dezvoltarea în mod corespunzător centre înființate pentru a oferi populației posibilitatea de a se debarasa fără plată, de deșeuri de hârtie și carton, sticlă, metal, materiale plastice, lemn, textile, ambalaje, deșeuri de echipamente electrice și electronice, deșeuri de baterii și acumulatori și deșeuri voluminoase, inclusiv saltele și mobilă.

Pagină realizată de insp. Gabriel Argeșeanu,
Serviciul Administrație Publică Locală

100 DE ZILE DE ȘCOALĂ (05.09.2022-07.02.2023)

A 100-a zi de școală, respectiv 07.02.2023, a fost un moment interesant pentru clasele a III-a și a IV-a din Școala Gimnazială „Alexandru Depărățeanu”, zi care le-a oferit un prilej de bucurie și entuziasm micuților școlari, dar și o ocazie specială de reflecție și oportunitate.

În perioada 05.09.2022 și 07.02.2023, elevii claselor mai sus menționate, au colectat și numărat 100 de creioane, au scris 100 de propoziții și au colecționat alte obiecte pentru a marca fiecare zi dintre cele 100.

La o temperatură de -10 grade C, elevii claselor a III-a și a IV-a, împreună cu doamnele învățătoare au dat căldura sălilor de clasă pe gerul din parcul central al orașului pentru a marca această zi mult așteptată.

Deoarece copiii trebuie să li se accepte și câte o mică dorință, dar și un moment „de respiro” de la clasicele ore de curs, pentru a celebra, conform planificării activităților extrașcolare, și anume „Ziua celor 100 de zile de școală”, elevii însoțiți de doamnele învățătoare Șerban Bianca-Andreea și Pavel Georgeta, înarmați cu dorință,

crisamine trecutului, varșurilor ce priveau cu admirație și dorul copilăriei și al vremurilor apuse.

După ce frigul și foamea pun stăpânire pe aceste suflete jucăușe, învățătoarele acceptă să-i conducă la o locație de ei aleasă, din apropierea parcului, pentru a servi împreună o gustare, un ceai cald și a împărtăși minunata experiență a zilei. Mânăncă, râd, povestesc, fac glume și planuri pentru vacanță și următoarele zile de școală. Când foamea a fost potolită și mâinile încălzite, elevii au revenit la instituția de învățământ fericiți pentru cele petrecute, ignorând total gerul cumplit.

S-au distrat, s-au relaxat, au petrecut o dimineață plină de căldură sufletească alături de colegi și iubitoarele doamne învățătoare, care și doresc să pună și să mențină zâmbetul pe fața elevilor, nu numai note în catalog și sarcini de lucru.

La multe zile de școală reușite împreună, tuturor!

Profesor învățământ primar,
Șerban Bianca-Andreea și
Pavel Georgeta

„Parada Europei” se va desfășura anul acesta la Turnu Măgurele

13 mai 2023 este ziua în care, la Turnu Măgurele, se va desfășura anul acesta Parada Europei. Ajunsă deja tradiție în Teleorman, competiția artistică „Parada Europei” continuă, după perioada pandemică ce a impus unele restricții, fiind, iată, momentul ideal în care tinerii liceeni teleormăneni își vor etala talentul cultural-artistic și educativ. De-a lungul anilor, mii de adolescenți talentați și profesori dedicați din unitățile de învățământ teleormănene, și-au demonstrat abilitățile de organizatori, scenariști, regizori, actori, dansatori, poeți, mimi... Devenind tradițională, și ediția de anul acesta promite programe culturale-artistice de înaltă tinută.

Zilele trecute, la sediul Consiliului Județean din Alexandria, în prezența președintelui Adrian Gâdea și a inspectorului școlar general Sorin Ilie, au fost desemnate, prin tragere la sorți, ordinea de intrare în concurs și țara pe care fiecare liceu o va reprezenta în cadrul competiției.

La defilarea care se va desfășura anul acesta vor participa 18 licee, fiecare reprezentând câte o țară. Din Roșiori de Vede vor participa cele trei unități de învățământ liceene, și anume: Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”, Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu”, Colegiul Național „Anastasescu”.

Iată care este ordinea de intrare în competiție a unităților de învățământ teleormănene și țara pe care o va reprezenta fiecare liceu în parte:

1. Liceul Tehnologic Nr.1 Alexandria – Cipru;
2. Colegiul Național „Al. I. Cuza” Alexandria – Cehia;
3. Liceul Teoretic Olteni – Ungaria;
4. Colegiul Național „Unirea” Turnu Măgurele – Italia;
5. Liceul Tehnologic Drăgănești Vlașca – România;
6. Liceul Tehnologic „Anghel Saligny” Roșiori de Vede – Franța;
7. Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu” Roșiori de Vede – Belgia;
8. Liceul Teoretic „Al. D. Ghica” Alexandria – Finlanda;
9. Liceul Teoretic „C-tin Noica” Alexandria – Irlanda;
10. Colegiul Național Pedagogic „Mircea Scarlat” Alexandria – Spania;
11. Liceul Teoretic Zimnicea – Grecia;
12. Liceul Tehnologic „N. Bălcescu” Alexandria – Danemarca;
13. Liceul Teoretic „Marin Preda” Turnu Măgurele – Germania;
14. Liceul Teoretic Piatra – Portugalia;
15. Liceul Teoretic Videle – Malta;
16. Liceul Tehnologic „Sfântul Haralambie” Turnu Măgurele – Austria;
17. Liceul Tehnologic „General David Praporgescu” Turnu Măgurele – Țările de Jos;
18. Colegiul Național „Anastasescu” Roșiori de Vede – Polonia.

Urăm succes tuturor participanților!

Monica Tuinete

ADOLESCENTUL DE AZI

Luni „sărbătoricioase”

Un punct mort. Zero inspirație. Adesea mi se întâmplă să am atâtea de spus, dar să nu știu cum să încep, ce să spun. Până la urmă, suntem oameni și trăim o viață departe de așa-zisul perfect. Doar o secundă nu suntem frânți, ci îndoșiți. Și putem învăța să iubim din nou, să simțim.

În ianuarie, pe data de 24, mai exact, am sărbătorit a 164-a aniversare a Unirii Principatelor Române, atunci când Moldova și Țara Românească au început să funcționeze sub numele de *Principatele Unite ale Moldovei și Țării Românești*, eveniment bazat pe alegerea colonelului moldovean Alexandru Ioan Cuza ca domnitor al ambelor principate, la 5 ianuarie 1859, în Moldova, respectiv la 24 ianuarie 1859, în Țara Românească.

Următoarele celebrări se conturează prin dragoste. *Valentine's Day* (în română, *Ziua Îndrăgostiților* sau *Ziua Sfântului Valentin*) este sărbătorită anual pe 14 februarie. Inițial, sărbătorită ca zi a creștinismului occidental care onorează unul sau doi sfinți timpurii pe nume Valentinus, a devenit, pe parcurs, momentul serbării înamoraților. Astfel, fiecare țară a început să își formeze propriile obiceiuri pentru îndrăgostiți și au apărut cât mai multe povești și asemănări.

Dragobetele, numit și *Năvălnicul* sau *Logodnicul Păsărilor*, fecior chipeș și puternic, aduce iubirea în casă și în suflet. Sărbătoarea are rădăcini foarte vechi. Ion Ghinoiu, în 1997, „Obiceiuri populare de peste an – Dicționar”, asociază numele de Dragobete cu un personaj din mitologia populară românească: „zeu tânăr al Panteonului autohton cu dată fixă de celebrare în același sat, dar variabilă de la zonă la zonă (...), patron al dragostei și buneii dispoziții pe plaiurile românești”, fiind identificat cu „Cupidon, zeul dragostei în mitologia romană, și cu Eros, zeul iubirii în mitologia greacă”.

Mă voi referi puțin și la viitor, căci să te gândești la el nu este un păcat, o minciună, ci un vis pe care merităm să îl avem. Trăim cât timp visăm și visăm cât

timp avem dorințe.

Luna martie, *Martius* (în latină), *Mărțișor* (denumire populară). La 1 martie, celebrăm, metaforic, triumful primăverii asupra iernii, căci echinocțiul de primăvară este abia la 20 martie.

Astfel, în prima zi a lunii, obiectul cu snur alb și roșu reprezintă simbolul reînnoirii timpului și al renașterii naturii. Cu toții primim sau dăruim mărțișoare de 1 martie. Unii dintre noi s-au aflat, de-a lungul timpului, în ambele ipostaze, pentru că mărțișorul este o tradiție care se sărbătorește diferit în diverse zone ale țării, deși este un obicei specific românesc. În această zi, bărbații oferă doamnelor și domnișoarelor apropiate mărțișoare, despre care se consideră că sunt aducătoare de fericire și noroc, însă, în Bucovina, cei care primesc mărțișoarele sunt bărbații.

Desigur că momentele speciale ale lunii nu se termină aici, dar așa mai vrea să amintesc doar unul: *Ziua Internațională a femeii - 8 martie*. Ziua femeilor a fost sărbătorită pentru prima dată la 28 februarie 1909, în New York, în amintirea unei greve a unui sindicat al femeilor, grevă care avusese loc în 1908, rămânând un moment de comemorare atât pentru realizările sociale, politice și condițiile economice ale femeilor, cât și pentru lupta împotriva discriminării și violenței care își fac încă simțită prezența în multe părți ale lumii. *Ziua Internațională a Femeii* a fost adoptată în 1977, printr-o rezoluție a Adunării Generale a ONU, aceasta sărbătorind, pentru prima dată, *Ziua internațională a femeii* pe 8 martie 1975 - „Anul internațional al femeii”.

Terminând într-o notă optimistă, doresc să transmit tuturor care se simt singuri în aceste luni că nu totul este să ai pe cineva în viață. Asta nu trebuie să reprezinte un țel. Țelul este să ne iubim pe noi.

Bianca Tutunaru

elevă la Colegiul Național „Anastasescu”
voluntar EUROPE DIRECT Teleorman

Nemurirea prin artă

Victor Hugo spunea că „arta este o imensă deschidere spre tot ceea ce este posibil”. Într-adevăr prin artă, totul pare posibil, fiind calea spre nemurire.

Sub semnul nemuririi prin artă a stat și vernisajul expoziției de pictură și sculptură „Despre Brâncuși – 147 de ani”, organizată de Consiliul Județean

Teleorman și Centrul Județean de Conservare și Promovare a Culturii Tradiționale Teleorman, în parteneriat cu Primăria Municipiului Alexandria, în foaierea Centrului Multifuncțional pentru Tineret Alexandria, într-o zi cu totul specială: **19 februarie** – de ziua de naștere a sculptorului român **Constantin Brâncuși**.

Expoziția a reunit patru artiști plastici consacrați, a căror operă vorbește de la sine: *Costel Păun* – sculptor în piatră de râu, *Elian Băcilă* - Pictorul de *negru* – pictură abstractă, *Vergil Cojocaru Cover* – pictor, membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România, și *Carmen Florian* – pictoriță.

Deschiderea evenimentului a aparținut managerului CJCPCT Teleorman, *Ciprian Robert*

Ștefan Alexandru, sculptorul *Constantin Sinescu*, pictorul *Tudor Șerbănescu* și rapsodul popular *Gabriel Gorjanu*, cel care a oferit un minirecital la finalul manifestării, dar și un numeros public iubitor de artă.

„Frumosul este echitatea absolută” afirma Constantin Brâncuși. De frumosul absolut dezvăluit prin arta plastică s-au bucurat toți cei care, în perioada 19-28 februarie, au vizitat expoziția dedicată marelui Brâncuși.

Foto și text Aurelia Bărbuț

Să mai citim puțin!

O istorie a literaturii roșioare

Jordan Datcu (XVII)

O altă carte realizată de Jordan Datcu este *Adrian Fochi. Receptarea critică a operei și bibliografie* (RCR Editorial, București, 2014), consacrată eminentului folclorist Adrian Fochi, ale cărui studii „emană o atmosferă de sobrietate desăvârșită, de disciplinată asceză, rezultată dintr-o deliberată prioritate acordată faptului concret, realității furnizate de cercetările de teren și de arhivă, care «nu înșală niciodată»” (Ștefan Borbely, p. 60).

Admirația lui Jordan Datcu pentru opera lui A. Fochi, mai cu seamă pentru monumentală carte care cuprindea cele 930 de variante ale capodoperei populare românești, și anume balada *Miorița*, este evident încă din introducerea, unde exegetul teleormănean afirmă: „Apariția cărții lui Adrian Fochi a marcat un moment de seamă în istoria cercetării *Mioriței*, a cântecelor povestitoare în ansamblu. Nici un alt subiect nu se bucurase până atunci de o monografie atât de amplă. Cartea s-a dovedit plină de consecințe pentru exegeza ulterioară a subiectului cercetat, nici un studio neputând-o ignora. Cu alte cuvinte, monografia aceasta este o lucrare de referință, o carte reprezentativă pentru posibilitățile științifice ale autorului, pentru nivelul atins de cercetarea cântecului epic la un moment dat și — într-o privință — pentru o anumită optică a epocii, optică ce și-a pus pecetea și asupra cărții lui Adrian Fochi ...” (p. 7). Iar în scurta *Notă asupra ediției*, Jordan Datcu, care s-a aflat în postura de redactor, recenzent și de editor al mai multor cărți semnate de Adrian Fochi de-a lungul timpului, remarcă: „Cartea este concepută ca un instrument de lucru care se adresează celui care dorește să cunoască bine contribuția acestui mare folclorist, ca exeget și comparatist al cântecelor noastre bătrânești, cărora le-a închinat mai multe cărți, ca estetician care s-a ilustrat prin originala carte *Estetica oralității*, ca editor și ca mare bibliograf.” (pp. 33-34).

Tabelul cronologic și mai multe evocări din debutul cărții datorate unor nume importante ale culturii române contemporane precum Al. Zub, Traian Cantemir, Alex. Ștefănescu, Gr. C. Bostan, Ștefan Borbely, Constantin Eretescu sau Ion Alexandru trasează niște linii viguroase la portretul celui care s-a aplecat cu abnegație asupra creației populare românești.

Opera lui Adrian Fochi (n. 26 octombrie 1920, Cernăuți — 5 octombrie 1985,

București), alcătuită din peste o duzină de lucrări exegetice apărute antum sau postum (*Miorița. Tipologie, circulație, geneză, texte*, 1964; *Bibliografia generală a etnografiei și folclorului românesc*, vol. I — 1968 și vol. II — 2002; *Ioan Urban Jamnik, Andrei Bârsanu, „Doine și strigături din Ardeal”*, ediție definitivă, 1968; *George Coșbuc și creația populară*, 1971; *Recherches comparées de folklore sud-est européen*, 1972; *Coordonate sud-est europene ale baladei populare românești*, 1975; *Datini și eresuri populare de la sfârșitul secolului al XIX-lea*. Răspunsurile la chestionarele lui Nicolae Densușianu, 1976; *Estetica oralității*, 1980; *Femeia lui Putiphar (K2111)*. *Cercetare comparată de folclor și literatură*, 1982; *Paralele folclorice. Coordonatele culturii carpatice*, 1984; *Cântecul epic tradițional al românilor*, 1985; *Valori ale culturii populare românești*, vol. I — 1987, vol. II — 1988), a fost recenzată de numeroși exegeți ai culturii populare românești, scriitori, critici și istorici literari renumiți în câmpul

umanoarelor. Corpusul ediției de față reunește, în acest sens, 82 de articole critice și recenzii despre cărțile lui Adrian Fochi, semnate de Ion Alexandru, Al. I. Amzulescu, Mircea Anghelescu, Vasile Avram, Ovidiu Bârlea, Mihai Berza, Ștefan Borbely, Gr. C. Bostan, Nicolae Bot, Irina Cajal-Marin, Traian Cantemir, Constantin Catrina, Virgil Căndea, Șerban Cioculescu, Lucia Cireș, Ion H. Ciubotaru, Silvia Ciubotaru, Mihai Coman, Nicolae Constantinescu, Pimen Constantinescu, Ion Cuțeu, Jordan Datcu, Alexandru Duțu, Constantin Eretescu, Virgiliu Florea, Mircea Fotea, Petre Froicu, Gáldi László, Traian Herseni, Al. Iacobescu, Sabina Ispas, Emil Manu, I. Opreșan, Ovidiu Papadima, Dim. Păcurariu, Octav Păun, Dumitru Pop, Radu Răutu, Valeriu Rusu, Pavel Ruxăndoiu, Paul H. Stahl, Vladimir Streinu, Ion Șeuleanu, Alex. Ștefănescu, Ion Taloș, Vasile Vetișanu, Gheorghe Vrabie, Alexandru Zub. Încă un prinos, așadar, adus celui care a pus pe tapet numeroase lucrări de referință despre folclorul românesc!

Efortul lui Jordan Datcu de a readuce în actualitate personalitatea uriașă a lui Adrian Fochi se materializează prin această creștomatie critică pe care se cuvine s-o salutăm ca pe o necesară bulă de oxigen în câmpul cercetării literare și științifice românești.

Prof. Cristian Gabriel MORARU

Lecturi în lumină

Ieri, adineauri, cândva, de George Băicoianu

Perenitatea unui nații este garantată de limba, în care aceasta gândește și se exprimă. Mihai Eminescu spunea că limba este „criteriul civilizației unui popor (...), un element esențial, ba chiar un criteriu al culturii”.

Frumoasa noastră limbă română, cu toată încărcătura sa de imagini artistice sugestive, de mare sensibilitate, a constituit, de-a lungul veacurilor, un inepuizabil izvor de apă vie, din care oamenii cu har au sorbit, potolindu-și setea, și au dat la iveală creații care să meargă la sufletul cititorului, indiferent de vârstă sau de pregătire.

Născut pe meleaguri teleormănene (în comuna Crângeni) și având ca prim dascăl un spirit luminat al elitei învățătorimii locale, care i-a insuflat de timpuriu dragostea pentru scris, George Băicoianu și-a urmat chemarea creatoare, iar în ultima vreme, sub înțelepciunea vârstei, a purces la a-și aduna în volume creațiile poetice, după ce ani la rând le-a publicat în ziare și reviste literare de prestigiu, precum: „Rămuri”, „Luceafărul”, „Amfiteatrul”, „Familia”, „Arges”, „Neuma” etc. și au fost premiate la concursuri de creație literară.

Anul 2019 marchează debutul editorial al poetului George Băicoianu, cu volumul de versuri *Maxinne* (Ed. Neuma, Cluj-Napoca), bucurându-se de aprecieri critice favorabile. Iată ce spune unul dintre cei mai valoroși critici literari de astăzi, Horia Gârbea: „George Băicoianu este un autor înzestrat (...) cu o clarviziune benefică scrisului său (...), este un versificator abil care joacă și se joacă intens cartea calofiliei, a ceremoniilor galante. Este un vizionar și un îndrăgostit care, înainte de a iubi o femeie, reală sau imaginară, iubește însăși dragostea”.

Într-o elevată limbă literară, presărată cu unele regionalisme, își așterne poetul George Băicoianu trăirile sale, gândurile și sentimentele în cea de-a doua carte, *Ieri, adineauri, cândva*, (Ed. PIM, Iași, 2022), al cărui titlu adună laolaltă trei adverbe de timp, ipostaze ale unui trecut mai mult sau mai puțin îndepărtat. Poetul ne face părtași la o vreme personală, aceea a trăirii și a mărturisirii.

Întoarcerea în locurile natale îl determină pe poet să afirme, încă de la începutul volumului, că „Nu e pe niciunde ca la tine-acasă” (*Acasă*), venind apoi cu argumentele convingătoare: anotimpurile se succed cu toată pleiada lor de frumuseți, natura rivalizează cu pajiștile Raiului, păsările și animalele domestice au ceva din puritatea primordială.

De altfel, lumea satului este omniprezentă în creația lui George Băicoianu, cu toată încărcătura ei de simboluri, semne, caracteristici ..., surprinse metaforic. Nu sunt uitate nici împrejurimile, râurile Sâi și Călmățui, pădurea, drumurile, rusca de la marginea localității.

Toposul cultivat de autor este curtea copilăriei, unde se află casa părintească, dependentele, grădina „gârbovă sub flori” ... Curtea plină de troscoț verde, acareturile, casa cu odăi cu destinații precise, un loc special având „odaia mare” ... sunt învăluite într-o lumină caldă, trandafirică, într-o blândețe desăvârșită, pe care numai dragostea adevărată le poate naște.

Un veritabil ritual este pregătirea de către bunica a pâinii numite „azimă” și un autentic imn pare poemul dedicat acesteia: „Azima e-o simplă pâine nedospită, / Rumenită lin, pe un pat de jar. / Într-un dumatic, regăsești ogorul / Adunat în moara cu porți de stejar. // Azima mi-a fost binecuvântare, / Când aripi de foame mă luau la rost. / Frământa bunica licăr de făină / Și-i găsea pe vatră loc de adăpost. // Azima adoarme numai sub ștergar, / Lângă o icoană, locul nu și-l schimbă. / Din mirosul unic, cotropind coșarea, / Și astăzi mai simt gustul ei sub limbă.” (*Azima*).

Trecerea timpului a părjolit tot ce altădată era frumos: „Pe uliți, a murit de mult țărâna ... // Pe ruscă s-a surpat drumeagul, / Iar carele au putrezit ... // ... S-au măcinat și țestele sub care / De sărbători, se rumeneau colaci ...” (*Ieri*). Venirea toamnei, care alungă frunzele de pe ramuri, îi amintește poetului că nu suntem nemuritori: „În zborul lor, atât de trist, / M-am regăsit mânat de-un gând, / Că într-o zi, voi fi la fel, / Zburând cu frunzele la rând.” (*La rând*).

Iubirea pentru părinți, bunici, neamuri și pentru femeia de care a fost sau este îndrăgostit, iubirea pentru locurile dragi, încrustate pentru totdeauna în suflet, ca niște efigii, domină lirica lui George Băicoianu, învăluind-o într-o mantie de lumină, pentru că poetul, blând și înțelept, s-a lăsat „înhamat” de ea, și acum încearcă să-și ducă misiunea nobilă până la capăt: „M-a înhamat iubirea, ca să ar / tot ce e suflet orb, fără izvor, / și, dacă pot, în miez de toamnă, / să semăn nemurirea în ogor.” (*Adineauri*).

Poet al câmpiei și al ruralului, George Băicoianu se exprimă direct, natural, într-o limbă curgătoare, lucruri care te cuceresc și îți creează senzația că ești inclus spontan în realitatea pe care autorul o prezintă, devenind astfel părtaș la trăirile acestuia.

O carte bună este aceea care îți spune ceea ce tu știi deja și în care te regăsești cu propriul tău univers. *Ieri, adineauri, cândva* este una dintre ele și pentru meritul de a reuși să adune în creațiile dintre copertele sale atât simbolurile lumii dinăuntru, dar și pe acelea din afară. Între poezia care deschide volumul și cea din final, iubirea, viața cu bunele și relele sale, singurătatea, prezentul și eternitatea se întâlnesc într-o armonie desăvârșită, armonie pe care numai harul poetului a fost capabil să o cîntorească.

Domnița NEAGA

Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Meridiane critice

Compromisul ideologic — balast estetic?

Că Monica Lovinescu reprezintă tipul de comentator literar lucid, obiectiv, nu încapă nicio îndoială, în acord cu autoritățile critice din patrie, precum Eugen Simion, Nicolae Manolescu, Eugen Negrici, Mircea Iorgulescu. Cu un stil fermecător, ca și venerabilii părinți, cu verb energic, idei ascuțite, fulgerătoare ca o lamă, incizând în corpul atâtor texte beletristice. Simpatiile/antipatiile binecunoscutului crainic de la Europa liberă nu constituie obiectul nostru decât în cazul lezării nivelului estetic. Altceva a scăpat vigilenței istoricilor literari contemporani, și anume în ce măsură pactul, compromisurile unor importanți interbelici au adus sau nu atingere valorii scrisului lor, mai cu seama clasicizării lor prompte, după unele capodopere deja antamate la premii naționale. Filorusismul, egiolul comunismului sau empatia cu recentul colos de răsărit au stârnit zămbete, ironii, reticență, uimire, îndeosebi, unele ultime producții artistice, cu fisuri evidente, impregnate de un malonest social, iar ei, creatorii unanim apreciați, necantonați într-o demnă tăcere de tip blagian, dimpotrivă, cu viraje la stânga, nu lipsite de avantaje. De la Călinescu, Vianu — o parte a criticii — la Sadoveanu,

Camil Petrescu, Argezi, chiar și Bacovia.

În loc de analize riguroase, pe verticală, recenzentul parizian trece la cozerie facilă și un soi de sociologie literară când vine discuția despre autorul *Plumbului*, a cărui ireproșabilă consoartă — *Bacovia într-o posteritate abuzivă*, pp. 71-74 (în *Unde scurte*, Ed. Humanitas, 1999) recupera cu stoicism din coșul cu efemeride fie pagini/ eboșe de lirică, fie epistole, viabile, ahtiate/ așteptate de posteritate. Probabil că fiica lui Eugen Lovinescu nu a omis/ uitat unele lamentări bacoviene — în pudoarea lor (confirmate și de vecinul Tudor Opreș în cartea de interviuri *Tudor Opreș, șapte decenii de mentor literar*, Ed. Univers Enciclopedic, 2004) cum că nu a cules doar lauri în capitalism ... Situație valabilă și pentru Camil Petrescu, a cărui lăsară la vatră, post Primul Război Mondial, după vreo 8-10 luni de prizonierat, într-o lăcșă sărăcie, în pofida gradului militar, nu a fost iertată, trecută sub pasivitate, tocmai de aceea, *Un act venețian* — afirmă vocea radiofonică din diaspora — a constituit „o întâlnire ratată”, dincolo de imperfecțiunile regizorului ori de prestația actorilor. Prea ușor s-a trecut peste diagnoza călinesciană de „proză

superioară”, cu un intelectual însetat de absolut (a se vedea, desigur, *Ultima noapte de dragoste* ...).

De la supoziția că ralierea unor scriitori semnificativi, cu o carieră pecetluită, la noul regim ar aduce un balast estetic, iată că se oferă incitante pagini despre Ion Barbu, prozatorul, despre discreția lui Blaga, sinonimă cu evacuarea de pe scena calofilului și a profesoratului, precum și la paralela între *Rusoaica* și *Donna Alba* (pp. 86-91), ambele romane de Gib Mihăiescu, din perspectiva actantului feminin. Ezitări/ oscilațiile omului Argezi, altfel, un concurent serios pentru Eminescu la efigia de poet genial, îi stârnește ironii și ceva causticitate de vreme ce intitulează nonșalant articolul *Osanale potrivite de Tudor Argezi*, nesuportând vocabula de „descălecat”, utilizată la tribună, la Marea Adunare Națională, cu referire ba la cerul albastru din privirea generalului rus Vedenin, ba la plecaciunile argheziene.

- va urma -

Prof. Dr. Iulian BITOLEANU

Oameni care au fost

Un nume ce nu trebuie uitat: profesoara Elvira Mățulescu

Omul are nevoie de semenii săi pentru a se desăvârși ca ființă rațională, pentru a putea contribui prin binele propriu la binele general, pentru a deveni un om mai bun.

Printre elementele multimei de oameni buni, găsim în mod

evident și, într-un procentaj important, oamenii de la catedră, educatoarele, învățătoarele și profesorii. Omul bun e cel care e gata să-l ajute pe altul la necaz, gata să răbufnească la orice nedreptate, gata să ierte micile greșeli.

Viața școlară roșioreană, rezultat al muncii oamenilor de la catedră și al elevilor, seamănă cu o poveste. „Ceea ce contează, nu este lungimea poveștii, ci valoarea ei”. Se găsesc, în mai toate instituțiile școlare roșiorene, dascăli care au marea dorință de a-i învăța pe elevi să deosebească adevărul de fals pentru a putea vedea clar în acțiunile lor și a păși cu siguranță în viață. Sunt dăruiti activității de pregătire a elevilor pentru atingerea performanțelor, la examenele de absolvire și de admitere în liceu și facultăți, precum și la concursurile și la olimpiadele școlare.

În școala roșioreană, au fost și sunt mulți adevărați prieteni și prietese ale ritualului didactic. Ei sunt cei care se bucură pentru fiecare elev, care are reușită și lăcrimează pentru cei care obțin o notă mică. Toți aceștia au o inimă mare, voioasă, senină și caldă. Sunt generoși, binevoitori, fără prejudecăți, fiecare fiind un învățător, profesor și un om de colecție în același timp. Dascălii de la catedră își fac în mod onorabil datoria. Ei sunt asemenea unei lumânări care se mistuie pentru a lumina calea altora. Aceștia, surprinzător poate, au priceperea de a-i învăța pe elevii lor, ajunși în ultima clasă de liceu, să se lipsească de ei, în mersul de a deveni util societății, întrucât aptitudinile dobândite în școală, îi ajută să meargă pe propriile picioare.

Între acești dascăli deosebiți ai orașului, se află și o profesoară ce nu trebuie uitată: profesoara de geografie Elvira Mățulescu de la Școala Generală nr. 3.

Un chip plăcut, alcătuit din trăsături fizice frumoase, cu niște ochi vioi, care exprimau în primul rând inteligență, bunătate, modestie, dar și tenacitate. O profesoară de geografie dedicată, neobosită, o dascăliță cu har, care, din dragoste pentru copii, și din respect față de profesia aleasă, s-a dăruit școlii toată viața.

Elvira Mățulescu s-a născut la 13 februarie 1932, în localitatea Măgura din județul Vlașca, într-o familie cu credință în Dumnezeu, dar și în munca adevărată. Părinții erau oameni respectați în comunitate, tatăl, Constantin Mățulescu, de profesie tehnician pentru cultura tutunului, era respectat și tratat cu foarte multă stimă și considerație. Mama, Paulina Mățulescu, casnică, era cea care îngrijea și se afla tot timpul în mijlocul copiilor săi. Au fost 4 copii: Elvira, cea mai mare, apoi, Aurel, Alexandru și Emil.

Încă din copilărie, Elvira dorea să ajungă învățătoare, să-i învețe pe copii, și chiar făcea lucrul acesta cu frații săi mai mici. După încheierea cursurilor primare și gimnaziale, Elvira promovează examenul de admitere și devine elevă la „Școala pedagogică de învățătoare” de la Pitești, județul Argeș.

Este o elevă remarcată din primele momente de profesori pentru seriozitatea și profunzimea dorinței de a-și face cu brio datoria de elevă. Este remarcată la matematică, limba română și pedagogie. Sigur, și rezultatele de la sfârșitul fiecărui an școlar o așează în fruntea clasei sale. Examenul de absolvire îl promovează cu brio, clasându-se a doua din promoția sa. Lucrul acesta îi permite să obțină un post de învățătoare, cât mai aproape de

domiciliul său, unde se aflau părinții și frații (anume comuna Beuca, unde se transferase cu serviciul tatăl și se mutase întreaga familie).

La începutul lui septembrie 1951, tânăra învățătoare Elvira Mățulescu este numită învățătoare titulară la Școala nr. 2 din comuna Măldăeni, județul Teleorman. Cu mare bucurie, se prezintă în fața elevilor și și-i apropie cu multă dragoste și afecțiune. Zâmbetul inconfundabil, comportamentul și ușurința cu care îi învață să citească și să scrie o faciubită de toți elevii săi, și nu numai.

Pentru tot ceea ce face este remarcată și de conducerea Secției de învățământ a Raionului Roșiori de Vede, care o promovează în funcția de inspector raional, în Consiliul Sindicatelor, unde funcționează până la 31 decembrie 1956.

Începând cu 1 ianuarie 1957, revine la catedra de învățătoare, dar numai pentru scurtă vreme, pentru că, de la 1 iunie 1957, este numită inspectoare metodistă la Secția de învățământ a Raionului Roșiori de Vede. Aici, are o activitate foarte bine apreciată atât de Secția de învățământ raională, dar și la Secția de învățământ a Regiunii București, unde este felicitată deschis pentru activitățile desfășurate cu învățătorii suplینitori ce erau necalificați.

După mai bine de 10 ani de activitate în funcția de inspector metodist la nivelul Secției de învățământ a Raionului Roșiori de Vede, la 1 martie 1968, după crearea județului Teleorman, este numită inspector metodist la nivelul Inspectoratului Școlar al județului Teleorman.

Între timp, inspectoarea Elvira Mățulescu, urmează (la fără frecvență), cursurile Facultății de Istorie-Geografie, din cadrul Institutului Pedagogic de 3 ani, București, iar în sesiunea din februarie 1970, obține Diploma nr. 4260, de absolvent al Facultății de Istorie-Geografie.

La începutul anului școlar 1969, trece la catedră și este numită profesoară de geografie, la Școala Generală nr. 3 din Roșiori de Vede. Cu experiența pe care o avea, este primită și se integrează rapid în colectivul didactic al școlii. Își face datoria cu multă conștiinciozitate și este apreciată atât de elevii școlii, cât și de colectivul didactic.

La 1 septembrie 1972, este numită directoare a Școlii Generale nr. 3, pe care o conduce cu multă pricepere și mult entuziasm, mai ales că era o școală cu deosebite probleme, legate mai ales de slaba frecvență a unor grupuri de elevi. Reușește să impună o disciplină care îi permite să afirme că, „Școala nr. 3 este la fel ca celelalte școli din oraș, cu o frecvență bună, cu disciplina cerută de Regulament și rezultate școlare bune”. De altfel, menționăm că școala era încadrată cu învățători și profesori deosebiți, cu care a putut să ridice nivelul de rezultate școlare a unității de învățământ.

La 6 septembrie 1976, revine la catedra de geografie, unde funcționează până la pensionare, la limita de vârstă, la 1 septembrie 1987.

Menționăm că pentru activitatea și rezultatele obținute în cariera didactică, a primit, prin Decretul Consiliului de Stat nr. 560/1969, medalia „A 25-a aniversare eliberării patriei” și, prin Decretul Consiliului de Stat nr. 480/1972, a primit medalia „25 de ani de la proclamarea Republicii”.

În școlile pe unde a trecut, învățătoarea și profesoara Elvira Mățulescu, a lăsat în sufletele învățăcelilor săi o bogăție neprețuită, a lăsat parte din sufletul său, i-a învățat pe aceștia să fie încredători în forțele proprii, să lupte pentru împlinirea idealurilor propuse, să fie modești, să fie prieteni, să fie buni români, să iubească munca, să-și iubească familia și patria.

După ieșirea la pensie, a dus o viață liniștită, alături de prietenele sale din școală, și a participat la multe dintre activitățile desfășurate la Casa Municipală de Cultură.

A decedat la 14 octombrie 2014 și a fost înhumată în Cimitirul Municipal din str. Stelian Popescu.

Argentin PORUMBEANU,
UZPR

Datorii, datorii de război (II)

Discuția pornește tot de la datoria pe care Germania, principala vinovată de cele două Războaie Mondiale, a căpătat-o față de un număr considerabil de state pe care le-a distrus și prejudiciat. După al Doilea Război Mondial, la Conferința de pace de la Paris din 1946-1947, aliații învingători ai Națiunilor Unite au stabilit ca nivel al despăgubirilor germane colosala cifră de 320 de miliarde de dolari pentru pagubele provocate. Însă, la aceasta, s-au adăugat firește și sumele restante corespunzătoare reparațiilor de după Primul Război, a căror plată fusese stopată de regimul nazist în 1933. Suma a devenit deci și mai mare și nu putea fi, evident, ca și în urmă cu câteva decenii, plătită de o Germanie distrusă total, devastată și epuizată de utopia megalomanică a lui Hitler.

Astfel, la Paris, s-a stabilit ca despăgubirile să fie achitate atât sub formă de bani cât și de obligațiuni de stat sau sub formă de capital industrial. Principalele state despăgubite și care au beneficiat de plăți rapide și complete sau aproape complete în funcție de sumele finale decise au fost: Uniunea Sovietică, desigur pe primul loc, cea mai afectată, fără discuție, la nivel mondial, Franța, din nou ca și după Marele Război, având în vedere regimul lung de ocupație din 1940-1944, Israel, bineînțeles prin prisma Holocaustului, Marea Britanie, bombardată puternic în 1940. Bineînțeles că marile puteri occidentale calculaseră și pierderile efective prin distrugerile directe din cauza conflictelor militare dar și cele economico-comerciale suferite pe seama imperiilor lor coloniale provocate în Africa de nord, Marea Mediterană, Oceanul Atlantic, zone aflate în stăpânirea lor sau axe terestre și maritime care făceau legătura cu vasele lor posesiuni coloniale — să numim și Lugoslavia, aceasta din urmă fiind teatrul unui război sângeros în urma conflictelor înverșunate și a rezistenței acerbe în fața ocupanților care au devastat-o, mai ales în contextul favorabil în care regimul lui Tito s-a distanțat de Stalin și Uniunea Sovietică, din 1948.

Desigur, nu putea să lipsească de pe această listă a victimelor favorizate tocmai SUA, care, la fel ca și în Primul Război, deși nu a avut conflicte pe propriul său teritoriu, era principalul dirigitor și nu era de conceput să nu își recupereze sumele investite în războiul pe care îl purtase în diferite zone ale globului, contribuind decisiv la înfrângerea agresorilor. Aceste state și-au tras partea leului cum se spune, în cazul lor revanșa financiară a fost totală, dar al doilea pluton al listei statelor victime este mult mai mare, între ele, din păcate, și România, și acestea însă nu au beneficiat niciodată până în prezent de o achitare integrală, cel mai adesea nici pe departe de sumele cuvenite.

Lista începe cu Polonia, o mare victimă a Germaniei naziste, se poate spune fără riscul de a greși, imediat după Uniunea Sovietică, distrusă — în cooperare totuși, trebuie precizat, cu Uniunea Sovietică — în proporție de peste 50%, încă de la începutul războiului. De câțiva ani, de când a venit la putere partidul Lege și Justiție, regimul de la Varșovia pretinde nu mai puțin de 1300 de miliarde de dolari din partea Germaniei (!), însă autoritățile de la Berlin refuză ferm să poarte discuții pe această temă pe care o consideră închisă, invocând faptul că despăgubirile au fost plătite națiunilor din blocul estic în anii de după război și că, în 1953, regimul comunist din Polonia a renunțat în mod oficial la orice pretenție.

Trebuie spus că, atunci, Moscova, desigur, a fost cea care a decis ca Polonia să renunțe, după ce primise doar o mică parte din despăgubiri, deoarece nu s-a dorit la acea vreme de crunt Război Rece, acutizarea unei astfel de probleme care de fapt nu interesa deloc Uniunea Sovietică. Aceasta era oricum satisfăcută de ceea ce primise, în primul rând prin faptul că a pus mâna pe o parte a

Germaniei, cea de est, așa-zis „Democrată”. Așa că ce legitimitate are oare acordul asumat de un regim, cel de la Varșovia, care numai interesele poporului polonez nu le reprezenta atunci, fiind doar o marionetă a sovieticilor? Dar este oare această sumă uriasă repropoșată Germaniei una corect estimată? Polonezii așa susțin. Dar interesant este faptul că guvernul polonez actual nu este deloc la fel de intransigent — abia dacă se aude ceva — și față de Rusia, moștenitoarea Uniunii Sovietice, pentru daunele, și ele, deloc de neglijat, cauzate cel puțin în timpul stăpânirii părții răsăritene a Poloniei de către Stalin, între 1939 și 1941. Dar ce să-i faci, dacă s-a considerat, și oficial, la Conferința de pace de după război, de la Paris, că Polonia a fost eliberată de sub ocupația nazistă de către Armata Roșie — deci ca o compensație, nu? — acest lucru nu se mai răstălmăcește!

În ce privește un alt stat serios prejudiciat, este vorba despre Grecia, Germania a achitat suma de 115 milioane de mărci, dar nu a fost decât o despăgubire incompletă, având în vedere că, după 1952, când statul elen a intrat în NATO, a fost se pare nevoit să renunțe la restul datoriei pe care urma desigur să o plătească Germania Federală, noua colegă de alianță anticomunistă. Deci o altă renunțare „voluntară”, dar în sensul opus, „democrat” ... De câțiva ani, intrând în acea criză profundă a insolvabilității față de Uniunea Europeană, guvernul grec de după 2015 al lui Tsipras și-a amintit de acest fapt, profitând de el și reproșând vehement Germaniei, forță de prim rang a UE, că comunitatea europeană ar trebui să fie mai maleabilă, mai înțelegătoare și mai iertătoare cu o țară intrată într-un mare impas, pentru că nici europenii, cu aluzie la germani, nu sunt străini de datorii pe care nu le-au achitat încă după atâta timp. În 2019, guvernul de la Atena solicita nu mai puțin 290 de miliarde de dolari din partea Berlinului. „Săraca” bogată Germanie, mare putere economică a Europei și a Uniunii Europene, numai Poloniei și Greciei, la pachet, ar trebui să le plătească circa 1,5 trilioane de dolari!!!

Revenind, să spunem că, deoarece problema era fără rezolvare și exista și această situație ciudată că datornicul, Germania, nu mai reprezenta din 1949 un stat, ci două, dintre care unul ieșea din calculul restituțiilor de război. Republica Democrată Germană sau Germania de Est, intrase sub „aripa protectoare” a Uniunii Sovietice, în contextul Războiului Rece, nemaiputând fi vorba de implicarea acestui stat care nu mai avea latitudinea de a vorbi în numele său. Așa că povara financiară a rămas pe Republica Federală Germania. Soluția a fost decisă tot în 1952, când, în cadrul Conferinței Datoriilor Externe ale Germaniei care s-a ținut la Londra, cuantumul a fost redus aproape în totalitate, la doar 7 miliarde de mărci — adică acele sume finale decise cum le-am amintit mai sus — la care s-a mai adăugat o sumă asemănătoare aferentă datoriei din Primul Război Mondial. Deci se poate spune că Germania a fost ca și iertată de datoria de război, dar asta s-a datorat nu neapărat compasiunii, ci contextului istoric de atunci: Germania de Vest era un pilon de reconstrucție al lumii libere, un stat fondator al Comunității Europene și amintirea vinei pentru războiul lui Hitler era mult atenuată în numele noii provocări a epocii Războiului Rece, lupta împotriva comunismului. Și iată cum Germania a putut evita, în mare măsură, pedeapsa care i se cuvenea. Tot atunci, în 1952, a fost semnat un acord prin care se recunoștea o datorie a Germaniei de Vest, plătită în 12 ani, de 3 miliarde de mărci către Israel și 450 milioane de mărci către Congresul Mondial Evreiesc, care primeau, cu prioritate, despăgubiri de război. Însă statul evreu avea să revină în 2009 și să solicite o sumă suplimentară de aproape un miliard de euro.

Există o statistică aproximativă a sumelor plătite ca despăgubiri de război de Germania, mai întâi, la început, cea ocupată, imediat după 1947, apoi, cu precădere, cea de Vest, dar și cea reunită după 1990, care ne arată că, până la începutul mileniului al III-lea, deci cam până în anul 2000, Germania achitase circa 38 de miliarde de dolari, la valoarea de atunci. O sumă modestă și, mai mult ca sigur, sub adevărata valoare a dezastrului provocat sau față de ceea ce i se solicită încă astăzi ...

Prof. Victor Gabriel OSĂCEANU

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman
- legătura TA cu Europa!

(Urmare din pag. 1)

- Vizita voluntarilor ED Teleorman la Casa Europa - Spațiul Public European!

Întotdeauna am fost conștienți de rolul pe care o instituție de cultură, cu atât mai mult o bibliotecă publică care găzduiește un centru de informare europeană, îl are într-o comunitate, iar faptul că avem posibilitatea de a lucra cu tinerii oferă o și mai mare greutate acestui rol. Fără îndoială, noi credem într-un viitor al curajului și al tinerilor care încep să-l construiască.

În acest context, în data de 16 februarie, a avut loc vizita voluntarilor EUROPE DIRECT Teleorman la Casa Europa – House of Europe, gestionată de Reprezentanța Comisiei Europene în România și de Biroul de Informare al Parlamentului European în România. Evident, nu a fost vorba de o simplă vizită, ci de participarea la un joc de rol organizat de **Spațiul Public European**, joc de rol intitulat „Cum se desfășoară activitatea în Parlamentul European?”. Astfel, timp de două ore și jumătate, voluntarii noștri (elevi de la Colegiul Național „Anastasescu”, Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”, Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Școala Gimnazială „Zaharia Stancu” din Roșiori de Vede și de la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” București), alături de elevi de la Liceul Tehnologic de

- Voluntarii ED Teleorman la Guvernul României!

Deoarece pentru noi, EUROPE DIRECT Teleorman, este important să creăm un public european avizat, sensibil la subiecte precum: ignoranța, nepăsarea, etichetarea și discriminarea, public capabil să conștientizeze importanța democrației, libertății, egalității, toleranței și solidarității, valori europene

care ne unesc, am organizat o întâlnire cu doamna *Irina Dumitrița Solomon*, secretar de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului României, coordonator al implementării Strategiei naționale pentru prevenirea și combaterea antisemitismului, xenofobiei, radicalizării și discursului instigator la ură. Dezbateră a fost găzduită de Sala Transilvania, cea mai mare încăpere din Palatul Victoria și locul în care se desfășoară toate ceremoniile oficiale.

Întâlnirea a fost programată oficial pentru data de 16 februarie 2023, în intervalul orar: 12:25-13:45, timp în care tinerii au avut ocazia de a-

și face auzită vocea, de a aduce în discuție probleme cu care ei se confruntă, precum: discriminarea pe criterii etnice și religioase, rasismul, bullying-ul din școli, necesitatea schimbării de mentalitate, cu accent pe toleranță și incluziune, dar au discutat și despre construirea unei cariere de succes, bazată pe educație, muncă și perseverență, despre cetățenie activă și educație nonformală.

Viitorul unei națiuni depinde de fiecare dintre noi. Ca urmare, *implică-te și TU!*

- Voluntarii ED Teleorman au vizitat televiziunea EURONEWS România!

În orice stat democratic, mijloacele de comunicare în masă au rolul de a informa, comenta și critica, fiind considerate „centrul vital al vieții publice”, „a patra putere în stat” sau „câinele de pază al democrației”. Nu întâmplător contactele cu mass-media reprezintă o parte esențială a activităților EUROPE DIRECT Teleorman.

În acest context, joi, 16 februarie, a avut loc vizita echipei și voluntarilor ED Teleorman la sediul Euronews România, filială a Euronews World, cel mai important canal internațional de știri din Europa. Canalul de televiziune Euronews România și-a început emisiile pe 25 mai 2022, licența postului Euronews fiind

deținută de Universitatea Politehnică București.

Voluntarii noștri au vizitat, astfel, studioul de televiziune și regia tehnică și au aflat de la reputații jurnaliști *Andreea Gurban* și *Vitalie Cojocari* ce se întâmplă în spatele camerelor de luat vederi, au experimentat postura de prezentator de știri, au descoperit necesitatea promterului într-o redacție de știri, au fost martorii transmisiunilor live și au aflat de la gazde secretele jurnalismului de succes. Combaterea dezinformării, deprinderea abilităților de identificare a știrilor false, obținerea informațiilor din surse sigure și credibile au fost alte câteva subiecte de discuție cu cei doi prezentatori EURONEWS România.

Concluzia acestei întâlniri a fost aceea că, indiferent de locul sau mediul în care trăiesc, cetățenii **trebuie** să aibă acces la informații, iar din acest punct de vedere rolul centrelor de informare EUROPE DIRECT coincide cu rolul presei: acela de a aduce informația mai aproape de cetățeni! De aceea, **informează-te!**

- Promovarea unei platforme regionale de rețele

Deoarece misiunea centrului ED Teleorman se identifică cu cea a Reprezentanței Comisiei Europene în România și anume de a contribui la o cât mai bună înțelegere a Uniunii Europene, a scopurilor, valorilor, politicilor, priorităților acesteia, precum și a altor nevoi de comunicare emergente care apar, în 2023, am continuat parteneriatele și cartografierea rețelilor de informare și a punctelor de contact ale UE din zona noastră de acoperire.

Astfel, în data de 19 ianuarie 2023, a avut loc întâlnirea de lucru dintre echipa ED Teleorman și colegii de la Biroul EURES Teleorman, găzduit de Agenția

Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Teleorman, împreună cu care am făcut schimb de informații și planuri de viitor. Scopul acestor cooperări active este de a furniza grupurilor noastre țintă servicii de înaltă calitate, dar și o modalitate de a face schimb de bune practici și de a promova legăturile dintre noi și celelalte rețele ale UE. În Anul European al Competențelor, pregătim

împreună lumea de mâine!

- Lecția de informare europeană la Școala Gimnazială Săceni!

Continuând buna tradiție începută încă de la deschiderea centrului de informare europeană EUROPE DIRECT Teleorman în cadrul Bibliotecii Municipale „Gala Galaction” Roșiori de Vede, în data de 26 ianuarie, a avut loc prima „Lecție de

informare europeană” din anul 2023. O dezbateră despre Uniunea Europeană și instituțiile sale, despre politicile, strategiile și prioritățile Comisiei Europene, partenerii Centrului EUROPE DIRECT Teleorman fiind, de această dată, elevii și profesorii de la Școala Gimnazială Săceni.

Am discutat cu gazdele noastre despre anul 2023 declarat *Anul European al Competențelor*, despre prioritățile UE și de comunicare pentru anul în curs, printre care *Pactul verde european* și *O Europă pregătită pentru era digitală*, despre importanța votului în contextul alegerilor europene din anul 2024, despre activitatea și proiectele instituțiilor europene și ale ED Teleorman, despre *Spațiul învățării* – ghișeu unic pentru materialele oficiale de predare și învățare în UE, despre oferta educațională propusă instituțiilor școlare de către ED Teleorman, dar și despre necesitatea implicării tuturor în procesul de luare a deciziilor. Totodată, echipa ED Teleorman a prezentat și câteva dintre materialele editate de către Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene, moment care a stârnit și mai mult curiozitate participanților.

La finalul întâlnirii, a fost desemnat, prin vot democratic, cel mai activ elev și anume: *Ionuț Alexandru Stanciu*, din clasa a VII-a. *Felicitări, Alex!* Evenimentul a fost posibil datorită colaboratorilor noștri: *prof. Cristian Popescu* – directorul instituției, *prof. Cristina Zănoageanu*, *prof. Ionica Grigore*, *prof. Marinela Băncău* și *bibliotecar Larisa Robu*. Tuturor, mulțumim frumos!

Ne bucurăm că am descoperit, din nou, spiritul european prezent într-o localitate din județul Teleorman, că tinerii și adulții din comuna Săceni sunt conștienți de rolul pe care-l au și că sunt mândri că sunt europeni! Cu siguranță, împreună construim viitorul Uniunii Europene!

Metrologie „Traian Vuia” din București – Școală-Ambasador a Parlamentului European (EPAS), au fost „eurodeputați” și au aflat mai multe despre funcționarea Parlamentului European, într-un mod inovativ și distractiv, au descoperit cum este elaborată legislația europeană, au învățat să ia decizii rapide contra cronometru și să lucreze în echipă, dar și cum să comunice eficient.

A fost un eveniment reușit, în care voluntarii ED Teleorman au demonstrat că au cunoștințe solide despre instituțiile Uniunii Europene și că pot oricând să susțină o dezbateră pe teme europene. Felicitări, dragi tineri! Suntem mândri de voi!

